Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2219 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 21 iunie 1956

Declaraţia comună a guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F.I.

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite Declaraţia comună a guvernelor Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste şi Republicii Populare Federative Iugoslavia în legătură cu vizita oficială în Uniunea Sovietică a preşedintelui R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz-Tito.

La invitaţia Prezidiului Sovietului Suprem şi a Guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, între 1 şi 23 iunie 1956 Preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, Iosip Broz-Tito a făcut o vizită oficială în Uniunea Sovietică.

In timpul vizitei preşedintelui Tito au avut loc o serie de convorbiri între reprezentanţii celor două guverne. Din partea iugoslavă, la convorbiri au participat, în afară de preşedintele Tito, Edward Kardelj, vicepreşedinte al Vecei Executive Federative, Kocea Popovici, secretar de stat pentru afacerile externe, Mialko Todorovici, membru al Vecei Executive Federative, Iakov Blajevici, preşedintele Vecei Executive a Republicii Populare Croate, membru al Vecei Executive Federative şi Velko Miciunovici, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al R.P.F. Iugoslavia la Moscova.

Din partea sovietică, la convorbiri au participat K. E. Voroşilov, preşedintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., N. A. Bulganin preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., N. S. Hruşciov membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., A. I. Mikoian şi V. M. Molotov, prim vicepreşedinţi ai Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. V. Kuzneţov, prim locţiitor al ministrului Afacerilor Externe şi N. P. Firiubin, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. la Belgrad.

La convorbiri au mai asistat: din partea iugoslavă Ioja Vilfan, secretarul general al Preşedintelui Republicii, şi Anton Vratuşa, şeful cabinetului vicepreşedintelui Vecei Executive Federative, iar din partea sovietică — L. F. Ilicev, membru al colegiului Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. şi K. D. Levîcikin, şef ad-interim al secţiei a 5-a pentru Europa din Ministerul Afacerilor Externe.

Convorbirile care s-au desfăşurat într-o atmosferă cordială şi prietenească, în spiritul sincerităţii şi deplinei înţelegeri reciproce, au dat posibilitatea unui larg schimb de păreri asupra evoluţiei situaţiei internaţionale în cursul anului care a trecut, precum şi asupra problemelor dezvoltării continue a relaţiilor şi a colaborării multilaterale între cele două ţări. Schimbul de păreri care a avut loc a scos la iveală o mare asemănare între punctele de vedere ale celor două guverne în aprecierea evoluţiei situaţiei internaţionale şi a problemelor internaţionale existente, precum şi dorinţa comună de a adînci şi pe viitor înţelegerea reciprocă şi prietenia dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi Republica Populară Federativă Iugoslavia.

I

Guvernul Uniunii Sovietice şi Guvernul Republicii Populare Federative Iugoslavia, au constatat cu satisfacţie că în cursul anului care a trecut a avut loc o slăbire continuă a încordării internaţionale. Cele două guverne salută ca indiciu al acestei slăbiri lărgirea contactelor internaţionale şi tendinţa din ce în ce mai puternică spre rezolvarea pe calea tratativelor a problemelor internaţionale nereglementate.

S-a constatat în unanimitate că în această privinţă un rol important l-a avut Conferinţa de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri din iulie 1955. Deşi dezvoltarea evenimentelor din anul care a trecut a arătat că nu se poate aştepta o rezolvare rapidă a problemelor care s-au acumulat în timpul „războiului rece", potrivit aprecierii celor două guverne o însemnătate hotărîtoare are faptul că au crescut eforturile în ceea ce priveşte lărgirea colaborării internaţionale, care contribuie la întărirea încrederii între popoare.

In această atmosferă nouă s-au întărit forţa şi capacitatea Organizaţiei Naţiunilor Unite în ceea ce priveşte examinarea şi rezolvarea cu succes a problemelor prin participarea organizată şi pe bază de drepturi egale a tuturor ţărilor. Succesul Conferinţei cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri paşnice convocată de Organizaţia Naţiunilor Unite în august 1955 la Geneva, şi începutul favorabil al lucrărilor pentru crearea Agenţiei Internaţionale pentru Energia Atomică — sînt strîns legate de această atmosferă. Rolul şi capacitatea tot mai crescînde ale Organizaţiei Naţiunilor Unite s-au reflectat de asemenea în succesele obţinute în direcţia transformării ei într-o organizaţie universală în legătură cu admiterea de noi membri. Cele două guverne salută faptul că Organizaţia Naţiunilor Unite s-a completat cu noi membri din rîndul ţărilor europene precum şi al ţărilor din Asia şi Africa, a căror participare crescîndă la viaţa internaţională s-a oglindit încă la Conferinţa de la Bandung. Aceasta contribuie la întărirea rolului bazat pe egalitate în drepturi în lume al popoarelor acestor continente.

Cele două guverne au constatat însă cu regret că Republicii Populare Chineze nu i s-a recunoscut pînă în prezent dreptul de a fi reprezentată în Organizaţia Naţiunilor Unite şi vor căuta cu perseverenţă să obţină ca acest drept să fie recunoscut acestei mari ţări.

Cele două guverne sînt convinse ca şi pînă acum, că problema Taivanului şi a celorlalte insule trebuie rezolvată în conformitate cu drepturile legitime ale Chinei asupra acestor teritorii.

După părerea guvernelor celor două ţări, în cursul „războiului rece" s-au format puncte de vedere atît de opuse şi s-a acumulat atîta neîncredere încît ar fi nelogic şi neraţional să se aştepte ca toate obstacolele în rezolvarea problemelor internaţionale litigioase să poată fi înlăturate uşor şi să se poată realiza grabnic un acord în toate problemele.

Pornind de la aceasta, cele două guverne sînt convinse că trebuie să se tindă spre realizarea unor acorduri în problemele care pot fi rezolvate de pe acum, şi au căzut de acord că a insista asupra unei anumite priorităţi sau ordini de examinare a problemelor litigioase şi asupra unui anumit ritm al rezolvării lor nu poate duce la rezultate utile. In această lumină ele au examinat problemele dezarmării şi securităţii colective, precum şi alte probleme care dezbină lumea şi, în special, Europa.

Avînd în vedere întreaga importanţă a problemei dezarmării pentru viitorul omenirii, cele două guverne au căzut de acord că s-au copt condiţiile pentru rezolvarea fără întîrziere a acestei probleme. Totodată ele au subliniat importanţa unui acord, fie şi parţial, cu privire la dezarmare şi îşi exprimă speranţa unanimă că un asemenea acord poate fi grăbit şi uşurat prin efectuarea micşorării unilaterale a forţelor armate. Guvernul R.P.F. Iugoslavia a salutat în acest sens recenta hotărîre a guvernului U.R.S.S. cu privire la reducerea armamentelor şi a forţelor armate, considerînd că aceasta constituie o importantă contribuţie la uşurarea rezolvării problemei dezarmării generale.

Considerînd că folosirea energiei atomice în scopuri paşnice are o importanţă epocală pentru dezvoltarea economică şi socială continuă a omenirii, cele două guverne au căzut de acord că trebuie încurajate şi sprijinite toate formele de colaborare egală în drepturi şi democratică între popoare în acest domeniu. De aceea ele au căzut de acord de asemenea că ţelul comun trebuie să fie interzicerea armelor atomice în general pentru ca energia atomică să slujească exclusiv scopurile paşnice ale omenirii.

Ele consideră că actuala situaţie internaţională permite să se întreprindă acţiuni mai hotărîte în direcţia înlăturării continue a acelor elemente negative care în perioada „războiului rece" au frînat colaborarea dintre popoarele europene, şi consideră că acorduri mai largi cu privire la securitatea colectivă generală europeană, cu privire la colaborarea economică şi la intensificarea legăturilor culturale, ar contribui la lichidarea împărţirii Europei în blocuri militare şi ar uşura rezolvarea principalelor probleme litigioase care stau în calea dezvoltării colaborării multilaterale între popoarele europene.

In ceea ce priveşte problema germană cele două guverne consideră că în prezent, cînd pe teritoriul Germaniei postbelice s-au format două state suverane, pentru realizarea unificării acesteia sînt necesare tratative între Republica Federală Germană şi Republica Democrată Germană. Ele consideră de asemenea că celelalte state, şi în primul rînd marile puteri, trebuie să acţioneze în aceeaşi direcţie atît în interesul poporului german cît şi în interesul general.

In perspectiva care se deschide prin atenuarea încordării internaţionale generale care a şi avut loc, cele două guverne au acordat atenţie primejdiei care s-ar putea ivi ca urmare a conflictelor şi neînţelegerilor locale dintre state.

Ele şi-au exprimat intenţia fermă de a contribui la înlăturarea unei asemenea primejdii atît prin intermediul Organizaţiei Naţiunilor Unite, cît şi în relaţiile lor directe cu alte state. In acelaşi timp ele vor porni şi de acum înainte de la recunoaşterea drepturilor şi intereselor legitime ale tuturor popoarelor la dezvoltare naţională independentă.

Cele două guverne îşi exprimă convingerea fermă că una din condiţiile esenţiale ale îmbunătăţirii situaţiei internaţionale o constituie legăturile economice crescînde între state — participarea tot mai intensă a tuturor popoarelor la schimbul de bunuri materiale şi spirituale şi atragerea tot mai largă a maselor populare la colaborarea internaţională şi apropierea în favoarea bunăstării generale, păcii şi progresului în întreaga lume. Cele două guverne au căzut de acord asupra faptului că pentru atingerea acestui ţel trebuie să se depună maximul de eforturi pentru a dezvolta cît se poate mai mult comerţul internaţional şi colaborarea economică şi pentru a se înlătura în relaţiile economice internaţionale toate formele de discriminare inclusiv embargoul, precum şi frînarea dezvoltării economice libere a diferitelor naţiuni. Cele două guverne consideră că intensificarea contactelor şi a colaborării în domeniul schimbului cultural şi ştiinţific constituie de asemenea un factor important care slujeşte aceloraşi ţeluri. In acelaşi sens ele vor sprijini şi pe viitor procesul emancipării teritoriilor dependente, acţiune în care Organizaţia Naţiunilor Unite trebuie să joace un rol de frunte.

Cele două guverne au căzut de acord că prăpastia adîncă dintre ţările dezvoltate şi cele nedezvoltate reprezintă una din cele mai mari probleme ale lumii contemporane şi că pentru rezolvarea acestei probleme sînt necesare acţiuni corespunzătoare ale statelor în vederea acordării de ajutor ţărilor slab dezvoltate, în primul rînd printr-o largă acţiune internaţională colectivă.

In acest spirit ele vor căuta să obţină şi în viitor ca în cadrul Naţiunilor Unite să fie luate măsuri din ce în ce mai largi şi mai eficace pentru acordarea de ajutor economic şi tehnic regiunilor insuficient dezvoltate. Cele două guverne consideră că un asemenea ajutor şi o asemenea colaborare în acţiunea de ridicare a economiei ţărilor slab dezvoltate trebuie efectuate fără nici un fel de condiţii militare şi politice.

Guvernele celor două ţări şi-au reafirmat ataşamentul faţă de politica coexistenţei paşnice şi active care se întemeiază pe principiile suveranităţii, independenţei, inviolabilităţii teritoriale, neagresiunii, egalităţii în drepturi, respectului reciproc şi neamestecului în treburile interne ale altora, politică, care este rezultatul necesităţilor create în evoluţia internaţională în ultimii ani şi care constituie cel mai eficace mijloc de întărire şi intensificare continuă a colaborării multilaterale între ţări, indiferent de deosebirile în sistemele lor social-economice şi politice.

II

In cursul convorbirilor s-a acordat o deosebită atenţie examinării relaţiilor dintre cele două ţări şi s-a constatat cu multă satisfacţie că principiile exprimate în Declaraţia din 2 iunie 1955 a guvernelor U.R.S.S. şi R.P.F. Iugoslavia, principii pe care se întemeiază relaţiile lor reciproce, au creat baza pentru colaborarea prietenească multilaterală şi au servit cu folos intereselor păcii şi colaborării internaţionale.

Datorită eforturilor celor două părţi, s-au obţinut rezultate importante în acţiunea de reglementare a situaţiei contractuale, prevăzută de Declaraţie.

Cele două guverne relevă cu satisfacţie rezolvarea cu succes a problemei pretenţiilor reciproce, ceea ce a uşurat restabilirea relaţiilor economice, înainte întrerupte şi dezvoltarea colaborării economice pe o bază reciproc-utilă. In acest sens a fost stabilit un schimb de mărfuri echitabil, au fost încheiate acorduri de credite şi investiţii pe termen lung, un acord cu privire la colaborarea tehnico-ştiinţifică, cu privire la colaborarea în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri paşnice etc.

A fost semnată o convenţie culturală care creează o bază largă pentru o colaborare şi schimburi culturale rodnice.

S-a realizat un acord cu privire la serviciul de informaţii.

Normalizarea deplină a relaţiilor politice şi a celorlalte relaţii sovieto-iugoslave şi rezultatele obţinute au arătat că colaborarea dintre cele două ţări, călăuzite de interesele păcii şi socialismului, colaborare care se întemeiază pe respectarea reciprocă a principiilor declaraţiei de la Belgrad cu privire la independenţă, egalitate în drepturi şi neamestecul în treburile interne, ce îşi găsesc o aplicare tot mai largă în practica unui număr tot mai mare de guverne şi ţări ale lumii, — dă cele mai largi posibilităţi pentru dezvoltarea multilaterală şi rodnică a relaţiilor lor de prietenie.

Convorbirile care au avut loc au oferit celor două guverne un prilej foarte util să examineze noi posibilităţi de colaborare reciprocă. Cele două guverne îşi exprimă dorinţa şi intenţia de a continua şi de acum înainte contactele personale şi schimbul regulat de păreri între reprezentanţii lor asupra problemelor politice şi al altor probleme de interes reciproc.

S-a constatat posibilitatea şi a fost realizată o înţelegere în problema lărgirii continue a legăturilor economice şi a nivelului schimbului de mărfuri, şi s-a subliniat utilitatea unor acorduri economice pe termen lung.

S-a hotărît să se lărgească colaborarea ştiinţifică şi schimbul de oameni de ştiinţă, specialişti, studenţi şi de literatură ştiinţifică.

In baza convenţiei culturale încheiate vor fi elaborate planurile de lucru necesare în domeniul colaborării culturale.

Cele două guverne acordă o mare însemnătate Convenţiei semnate recent cu privire la dubla cetăţenie ca fiind o contribuţie însemnată la cauza reglementării relaţiilor dintre ele. Ele vor face totul pentru a uşura îndeplinirea acesteia.

Ţinînd seama că contactele care au avut loc pînă în prezent între organizaţiile politice, obşteşti şi sindicale în scopul schimbului de experienţă socialistă şi schimbului de păreri s-au dezvoltat cu succes şi au adus rezultate utile, cele două guverne sînt de acord să uşureze şi să accelereze şi pe viitor acest gen de contacte pe bază de lucru şi în interesul celor două ţări.

Guvernul U.R.S.S. şi guvernul R.P.F.I. consideră că schimbul rodnic de păreri asupra tuturor problemelor examinate în timpul tratativelor este o mărturie a faptului că sosirea în Uniunea Sovietică a delegaţiei guvernamentale a R.P.F.I. în frunte cu Iosip Broz Tito preşedintele Republicii va constitui o nouă etapă importantă în dezvoltarea colaborării şi prieteniei între popoarele U.R.S.S. şi R.P.F.I. spre binele popoarelor celor două ţări, spre binele consolidării păcii şi socialismului.

In numele Guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste,
N. A. BULGANIN

In numele Guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavia,
I. BROZ-TITO

Moscova 20 iunie 1956.

In pagina 3-a: *Declaraţia cu privire la relaţiile dintre Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia şi Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.*

In pagina 4-a: *Cuvîntările tovarăşilor N. S. Hruşciov şi Iosip Broz-Tito la marele miting al prieteniei sovieto-iugoslave.*

Brigada lui Mihai Ştefan dă cărbune în contul anului 1961

HUNEDOARA (de la corespondentul nostru).

La mulţi ani şi alte multe planuri anuale, mai ortacilor! — spuse minerul Mihai Ştefan către ortacii din brigada lui — căutînd să străpungă cu privirile faţa lucioasă a frontului de lucru, în tocmai cum un căpitan scrutează depărtările de pe puntea de comandă.

— Ce ţi s-a năzărit şi ţie tocmai acum măi Pişta, — interveni nedumirit unul dintre mineri agăţat după o armătură. — Cine a mai văzut an nou în toiul verii?

Fără să se grăbească a da un răspuns Mihai Ştefan înfipse cu nesaţ picul în roca puternică. Braţul său ştie să supună orice forţă, orice rezistenţă.

Blocul de piatră se desprindea din locul unde s-a stratificat cu milioane de ani în urmă. Cu fiecare bloc învins, Mihai întorcea o filă din calendarul unui an nou. Pragul anului 1961 a fost depăşit. Pentru a-şi convinge ortacii că ei au luat-o înaintea anilor, Mihai scoase din buzunar blocnotesul pe care din obişnuinţă îl purta la el.

— Armătura asta e la 25 metri de punctul măsurat de topograf la începutul lunii. Tot ce înaintăm de azi încolo aparţine anului 1961.

Cei din schimbul lui Mihai Ştefan încercau momente de puternică emoţie. Şi-au strîns mîinile. După un timp, unul mai curajos a curmat tăcerea.

— Na-i glumă — în 6 luni cît într-un an. Noi aşa am făcut.

Din privirile tinerilor Nagy Adalbert, Costa Iosif, Ambruş Ludovic, Ştefan Zoltan, Nicula Zoltan şi Ivaşcu Iosif, se vedea că cel ce vorbise exprimase şi gîndul lor. Dar înainte de a se apuca din nou de lucru, brigadierii şi-au îmbrăţişat responsabilul.

— Vezi că peste puţin timp vei merge la congres — spuse cineva. — Să nu uiţi...

Să uite? Nici vorbă! Cum va putea Mihai să nu vorbească la Congresul U.T.M. despre colectivul lor harnic, despre cei 8 mineri calificaţi în brigada sa, despre ceilalţi tineri mineri de la Petrila, care i-au ajutat să dobîndească asemenea succes? Cu siguranţă că nu va uita... Doar are sarcină din partea ortacilor.

Tineri brigadieri pe şantiere

In cinstea Congresului U.T.M.

LA NAVODARI

> Pe şantierul căminului studenţesc din oraşul Cluj, şantier al tineretului, lucrările se desfăşoară într-un ritm viu. Alături de brigadieri fac aci practică şi elevi ai şcolilor profesionale.
>
> In fotografie: Nastasia Mureşan, elevă în anul I al Şcolii profesionale, secţia de instalaţii electrice, lucrează împreună cu colegii ei la întinderea firelor electrice.
>
> (Foto: I. MICLEA)

INCEPUTUL

Aşa e totdeauna începutul — greu. Oamenii vin cu sfială, neobişnuiţi cu munca pe şantier. Totuşi, la chemarea organizaţiei U.T.M., mulţi tineri au pornit spre şantierul naţional al tineretului de la Năvodari să construiască fabrica de acid sulfuric şi superfosfaţi. Primul lot venit pe şantier a fost cel al tineretului din raionul Hîrşova. Printre ei unii sînt muncitori calificaţi ca de pildă: electricianul Gh. Leonte, sudorul Jean Ivanov, linior al P.T.T. Valentin Stroe, Nicolae Tudoran şi Constantin Borîndei din G.A.C. Stejaru. Ceilalţi însă cum sînt Ion Geambaşu, Selvi Asan, Jan Maracovschi, Ion Stoian, vor învăţa pe şantier o meserie.

Inceputul a fost făcut. Alţi tineri din raioanele Tulcea, Istria, Medgidia, Băneasa au pornit spre şantier. Curînd vor veni alţii şi alţii.

INVAŢACEII

145 de tineri brigadieri au împînzit şantierul. Munca lor nu era organizată. Atunci s-au ales deoparte cei calificaţi în muncile necesare pe şantier şi au format 3 brigăzi. Ceilalţi au pornit pe şantier să vadă ce meserie le place mai mult să înveţe. Astfel s-au organizat cele două brigăzi de calificare.

Schelele şi zidurile ce se ridicau acolo au făcut ca 20 de tineri să se hotărască să devină zidari.

Meseria au îndrăgit-o şi mai mult cînd, împreună cu maistrul Ilie Anghel, au început să pună una peste alta cărămizile şi să înalţe zidurile. Aurelia Mardale a fost casieră la o întreprindere din Oraşul Stalin. Acum însă, mîinile harnice s-au obişnuit cu mistria. „O a doua meserie nu strică niciodată"—aceasta-i părerea lui Ion Popescu de la atelierele C. F. Palas, care acum vrea să devină un zidar priceput.

★

Fierar-betonist — o altă meserie frumoasă şi de mare importanţă pe un şantier de construcţie. Şi la această muncă s-au adunat mulţi învăţăcei. Aurel Teodorescu şi Marin Mărunţelu, care-s veniţi din raionul Alexandria, regiunea Bucureşti, lucrează cu mult spor alături de brigadierii Salii Kiazim şi Bechir Erfan din Basarabi. Maistrul Vasile Ciobanu urmăreşte cu atenţie progresele elevilor săi.

★

Echipa a IV-a din brigada I-a lucrează tocmai dincolo de cîmp, unde se vede oraşul nou — Năvodari. Aceşti 15 tineri din raionul Negru Vodă sînt de puţin timp veniţi pe şantier. Totuşi, în prima săptămînă au depăşit norma cu 4 la sută. Şi dacă toţi vor munci ca Gh. Ciobanu, fost muncitor la topitoria din Mangalia, şi Ion Lungu, colectivist din Techirghiol, procentul de depăşire va sălta simţitor.

IMPREUNA

Seara, cînd brigadierii au terminat lucrul şi au luat masa, încep poveştile. Ba unul îşi aduce aminte cum muncea în colectivă, ba altul se laudă cu depăşirile ce le avea în fabrică.

„Cîntecul şoferului" aduce veselia în mijlocul tinerilor care înconjoară patefonul.

In trei seri discuţiile au fost mai aprinse. Se hotăra brigada şi echipa fruntaşă. Atunci mulţi se bucurau. Erau însă şi unii despre ale căror fapte brigadierii discutau, le puneau în balanţă, le priveau cu nemulţumire. Aşa s-a întîmplat cu Constantin Iordăchescu, din raionul Istria, care s-a arătat cam certat cu disciplina, şi Ion Mazilu, din satul Zorile, raionul Băneasa, căruia munca nu prea îi era pe plac. Iată însă că la ultima consfătuire Mazilu a fost declarat fruntaş. A avut ambiţie să nu mai rîdă alţii de el că nu ştie să muncească.

Ion Geambaşul şi Asan Selvi — două nume care le-am mai întîlnit. Au fost printre primii pe şantier. Dar acum nu sînt printre primii în toate acţiunile. Dimineaţa se scoală cam greu, la înviorare nu vin. De, sînt „mici şi neputincioşi", aşa după cum spun ei, şi cu nici un chip nu vor să se facă mai „măricei"... Dar, au hotărît brigadierii, împreună muncim, împreună ne distrăm, aşa că nu-i lăsăm noi pe tovarăşii noştri...

ANGELA AVRAMESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Constanţa

MÎNDRIA noastră

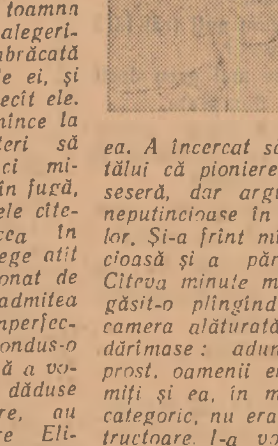
Calificativul „foarte bine"

Dincolo de omeneasca emotivitate a oricărui ziarist există, orice s-ar spune, şi o „răceală profesională", o anumită luciditate — ca s-o numim aşa — care te obligă să nu te laşi prea facil impresionat. De aceea, sarcina curentă de a face ceea ce în termeni ziaristici se cheamă „portretul" unui om, nu provoacă de obicei vibraţii deosebite. N-ar avea rost să ascund deci că porneam la această treabă cu convingerea că am să cunosc un om, cu calităţi şi defecte, căruia am să-i string mîna, am să-i pun întrebări şi, atunci cînd voi socoti că ştiu suficient pentru a-mi îndeplini misiunea de a prezenta cititorilor figura unui utemist de frunte, am să închei discuţia, rămînîndu-mi să înşir cele aflate, cu mai multă sau mai puţină dibăcie, pe o coală de hîrtie.

Aveam în faţă o notă cu cîteva nume, pe care o priveam nehotărîtă — ce puteau să-mi spună numele? — cînd am întîlnit printre ele şi pe al Elisabetei Matache, instructoarea unităţii de pionieri de la Şcoala elementară de 7 ani nr. 120 fete. Bucuria a luat locul nehotărîrii: luciditatea n-avea de ce să se teamă, Elisabeta Matache e omul în faţa căruia te poţi entuziasma fără să greşeşti.

Am cunoscut-o în toamna anului trecut, în ziua alegerilor de unitate. Era îmbrăcată şcolăreşte, ca pionierele ei, şi mult mai emoţionată decît ele. Renunţase să mai mănînce la prînz, îi era peste puteri să stea locului măcar cinci minute şi-şi tot potrivea, în fugă, colţurile cravatei. In cele cîteva luni de cînd muncea în şcoală izbutise să se lege atît de puternic şi de pasionat de fiecare copil încît nu admitea nici cea mai mică imperfecţiune. Adunarea a condus-o bine, deşi larma firească a votului deschis îi cam dăduse de lucru. După adunare, au urmat felicitări, pe care Elisabeta le merita, din partea profesoarelor, a reprezentantei raionului U.T.M., a părinţilor. Se simţea sfîrşită de oboseală — emoţia are uneori asemenea urmări — şi mulţumită. Fetele alese erau activiste bune, pioniere destoinice şi treaba se urnise pe un drum bun.

Aţi trăit vreodată senzaţia că totul, absolut totul se dărîmă dintr-o dată, că cerul nu mai e albastru, că oamenii sînt răi şi tu însuţi eşti un incapabil, care te-ai zbătut de pomană? Aşa ceva li se întîmplă de obicei oamenilor generoşi, spontani şi pasionaţi, care nu cunosc căi de mijloc între vis şi înfăptuire, dar cărora aripile nu li-s încă destul de puternice pentru furtuna dezamăgirilor. In cancelarie, pe Elisabeta o aştepta un om — înalt, spătos şi cît se poate de agresiv. Fizic, omul nu era orb. Il orbise însă o pornire rea, josnică, care-l făcea să ţipe, să ameninţe, să ţignească: „de ce fetiţa lui n-a fost aleasă? Ştie el bine de ce, cunoaşte manevrele instructoarei împotriva unor anumiţi copii, e o persecuţie sistematică, împotriva căreia se va plinge mai sus..." Elisabeta o cunoştea bine pe fetiţa care dezlănţuise furtuna. Era o pionieră bună, vrednică, steagară în activ. Îi era dragă şi stătea adeseori de vorbă cu

ea. A încercat să-l explice tatălui că pionierele n-o propuseseră, dar argumentele sînt neputincioase în faţa insultelor. Şi-a frînt mîinile neputincioasă şi a părăsit camera. Cîteva minute mai tîrziu am găsit-o plîngînd amarnic, în camera alăturată. Castelul se dărîmase: adunarea reuşise prost, oamenii erau nemulţumiţi şi ea, în modul cel mai categoric, nu era bună de instructoare. I-a vorbit directoarea, tovarăşa secretară a organizaţiei de partid, delegata comitetului raional.... Elisabeta n-a mai plîns, dar a plecat spre casă cu capul plecat, muşcîndu-şi buzele, concentrată asupra unui gînd al ei.

In ziua aceea şi în celelalte imediat următoare am considerat-o pe Elisabeta Matache o fată entuziastă şi bună, dar lipsită de putere sufletească. Pe urmă, mi-am dat seama că greşisem. Există în ea un resort intim care nu-i permite să rămînă cu capul plecat, care o obligă, în felul ei specific entuziast, să fie mai tare decît greutăţile şi dezamăgirile. A ascultat cuvîntul tuturor, a ales din el ceea ce era adevărat şi şi-a cizelat purtarea în fiecare zi, cu răbdare de giuvaergiu. Spontaneitatea n-a dispărut, dar a apărut autocontrolul. Elisabeta nu mai e dură şi nervoasă atunci cînd se necăjeşte de ceva. Dragostea ei profundă şi caldă pentru fiecare copil, care o împingea uneori la greşeli, a intrat sub controlul pedagogiei. Şi, doamne, cum o mai iubesc pe instructoarea lor, care a reuşit să le ducă spre titlul de unitate fruntaşă, toate pionierele din şcoală! Iar printre cele mai vrednice, care o ajută cu cea mai multă dragoste, e şi micuţa din pricina căreia cu şase luni în urmă Elisabeta plecase capul.

Nu-i greu să-i iei Elisabetei un interviu, pentru că-i foarte vorbăreaţă. Cu toate acestea, nu-mi propusesem clasicele întrebări printre care se numără şi aceea privitoare la timpul liber. Din vorbă în vorbă, am aflat însă că timpul de cînd n-a mai văzut un spectacol se numără absolut cu lunile. — „Mi-e ruşine, zău, dar cred că sînt singurul om din Bucureşti care n-a văzut „Vagabondul" — mi-a spus ea. Am fost curioasă să cunosc motivul şi am aflat că, luni întregi, Elisabeta şi-a drămuit timpul cu minutele şi secundele; de dimineaţă şi pînă la ora cinci, la şcoală, de la şase şi pînă seara tîrziu, la cursurile serale ale ultimului an al Facultăţii de ştiinţe naturale-geografie din Institutul pedagogic. Vreţi să cunoaşteţi rezultatele la examene? Un singur „bine"—neglijabil faţă de impresionanta coloană de „foarte bine". Acum se pregăteşte pentru examenul de stat şi în ultima zi a Congresului U.T.M., la care e delegată, va lipsi la una din şedinţe ca să dea acest ultim examen. Delegaţii care vor şti acest amănunt, îi vor ţine, cum se zice şcolăreşte, „pumnii" şi Elisabeta va saluta Congresul cu încă un calificativ de „foarte bine". Nu calificativul din carnetul de student este însă cel mai important; am aflat un amănunt care mi-a format convingerea că pe foaia de bilanţ a vieţii ei, Elisabeta merită calificativul „foarte bine", nu numai ca studentă conştiincioasă, ci ca om care nu poate trăi fără un ideal, care-şi crează mereu o nouă ţintă. După ce se va odihni şi va completa în această vară lacunele de la capitolul „distracţii", va porni la toamnă pe un nou drum: absolvirea Facultăţii de geologie-geografie.

ILEANA POPOVICI

Deschiderea expoziţiei „Creaţia tehnică a elevilor şcolilor rezervelor de muncă din U.R.S.S."

Miercuri la amiază a avut loc în pavilionul din Şoseaua Kiselef, sub auspiciile Consiliului General A.R.L.U.S. deschiderea expoziţiei „Creaţia tehnică a elevilor şcolilor rezervelor de muncă din U.R.S.S.", organizată de Direcţia Generală a Rezervelor de Muncă de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. şi Asociaţia unională pentru legăturile culturale cu străinătatea — V.O.K.S.

Au luat parte tovarăşii: Gh. Apostol, I. Chişinevschi, Chivu Stoica, Al. Drăghici, Al. Moghioroş, L. Răutu, M. Mujic, Gh. Hossu, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. I. Murgulescu, P. Daju, Fl. Dănălache, general maior Ion Gheorghe, prof. univ. P. Niculescu-Mizil, ing. Gherasim Popa, C. Scarlat, A. Mălnăşan, O. Livezeanu, V. Gristache, Steliana Năstăsescu, funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, din Ministerul Invăţămîntului, reprezentanţi ai presei romîne şi străine.

Au asistat membrii Ambasadei Uniunii Sovietice la Bucureşti şi alţi membri ai corpului diplomatic.

La deschiderea expoziţiei au luat cuvîntul V. F. Nikolaev, însărcinat cu afaceri ad-interim al Ambasadei Uniunii Sovietice la Bucureşti şi prof. univ. Tudor Bugnariu, locţiitor al ministrului Invăţămîntului.

A urmat vizitarea expoziţiei.

Ascultînd explicaţiile date de inginerul B. V. Voronov, directorul expoziţiei, asistenţa a urmărit cu viu interes numeroasele machete executate de elevi, — multe puse în funcţiune — precum şi panourile care înfăţişează aspecte din procesul de învăţămînt al şcolilor rezervelor de muncă din U.R.S.S.

OAMENI şi CARACTERE

Să asculţi omul şi să-l înţelegi, să vezi ce este bun şi frumos în sufletul lui şi să-l ajuţi să se dezvolte, să vezi urîtul şi să pui umărul pentru a-l înlătura, aceasta e muncă de U.T.M.

Proiectul Statutului modificat al U.T.M. ridică o întreagă serie de probleme privind caracterul tînărului. De toate acestea trebuie să se ocupe atent, cu multă sensibilitate şi grijă organizaţiile U.T.M.

In pagina aceasta am surprins, din mijlocul tinerilor de la fabrica de postav Buhuşi, doar cîteva picături din oceanul de trăsături de caracter ale tînărului. Ele sînt însă numai picături din imensitatea unui ocean.

* * *

Proiectul Statutului modificat al U.T.M. în capitolul privind obligaţiile membrilor arată că fiecare utemist trebuie:

* * *

„...să pună toată puterea sa fizică şi intelectuală în slujba luptei pentru construirea socialismului";

Căutător de idei

..De cîteva luni Ion Adam lucrează la noul său aparat cu ajutorul căruia va face matriţe pentru şaibe de calcul. După orele de lucru, intră în ghereta lui de scînduri pe care şi-a construit-o singur într-un ungher al tîmplăriei. Aici, îl găseşti pînă tîrziu.

— Lăcătuş şi ajustor nu sînt, spune el. Dar acum credeţi-mă, nevoia mă obligă să învăţ şi meseriile astea. Şi-mi prinde bine.

Uneori piesele ies mai puţin finisate din mîna lui. Dar lucrează, lucrează cu suflet şi simte o deosebită bucurie pentru fiecare piesă pe care o realizează.

Acum, aparatul e aproape gata. Totul e calculat atent, la sutimi de milimetru dacă vreţi...

Ar fi greşit să se creadă însă că acest tînăr de 24 de ani se găseşte la prima lui inovaţie.

Cînd era elev la şcoala medie tehnică, era un mare pasionat al ştiinţelor naturii. Acasă, îşi făcuse o adevărată colecţie de ierbare. In micul lui laborator, cum îi plăcea să denumească locul în care îşi avea ierbarul, se simţea nevoia unui microscop. Ce era să facă? Să cumpere un microscop nou? De unde atîţia bani? Cu migală, cu greutate, Adam se apucă să-şi construiască singur un microscop. A fost prima lui reuşită. Deşi primitiv, microscopul l-a folosit totuşi. Mai tîrziu, cînd s-a apucat să studieze fizica, a fost nevoie să-şi construiască un „densimetru" (aşa l-a numit el) cu care măsura greutatea specifică a corpurilor.

Cu tatăl său a avut cîteva certuri zdravene. Bătrînul îl iubea mult şi-l admira pentru pasiunile lui. Dar nu mai era de acord cu el cînd îi distrugea toate sculele de tîmplărie cu experienţele pe care le făcea.

Anii au trecut... După stagiul militar Adam intră ca desenator tehnic în fabrică. Ce a făcut?

...Deunăzi am vizitat expoziţia cabinetului tehnic. Nu ştiam ce să admir mai mult. Fiecare inovaţie prezenta importanţa ei legată de procesul de producţie. In primul cincinal au fost aici peste 720 de inovatori ale căror nume sînt înscrise în registre. Fiecare în felul lui şi-a adus aportul la progresul tehnic. Adam se numără la loc de cinste printre aceştia. Are cinci brevete de inovaţii aplicate şi cam tot atîtea propuneri care urmează a fi rezolvate. Azi într-o secţie, mîine în alta, mintea lui ageră, îndrăzneaţă descoperea ceva, găsea o idee nouă. E omul care nu trece nepăsător pe lîngă nimic.

La apretură, cărucioarele de transportat stofă erau greoaie şi incomode.

— De ce atîta cheltuială de efort cu aceste cărucioare primitive? — îşi puse el întrebarea trecînd prin secţie. Nu mult după aceea, în apretură au apărut cărucioare noi, construite după prototipul propus de Adam.

La războaiele de ţesut lînă, el găsi că se consumă prea multe săbii de bătaie. Oare n-ar putea fi reduse? — îi apăru o nouă întrebare. Se sfătui cu comunistul Dumitru Adam, tatăl său, care lucrează la secţia tîmplărie a fabricii, şi amîndoi au găsit soluţia. Prin modificările făcute de ei, consumul de săbii se reduce de la 2400 la cca. 900. Asta înseamnă pentru fabrică economii anuale în valoare de peste 180.000 lei.

Prin mîna lui Adam trec multe feluri de desene. Cele care i se par mai interesante sau mai greu de înţeles se străduieşte să le înţeleagă.

Uneori îl întîlneşti cu desenul în mînă la război sau la maşină cercetînd atent piesă cu piesă. Deodată, observi că faţa i se luminează, fruntea i se descreţeşte şi pe buze apare un zîmbet de bucurie.

Da, da, aşa trebuie să fie! Va să zică, asta era soluţia!...

Adam nu se simte niciodată mulţumit cu ceea ce cunoaşte. Citeşte multe cărţi tehnice, gîndeşte, caută soluţii şi îşi pune întrebări la care se străduieşte să dea răspuns. Il pasionează mult tehnica turbo-reactorului. Visează la un proiect de turbo-reactor simplu care să fie folosit la maşinile auto. Ba mai mult: e gata să-ţi demonstreze cam cum vede el acest prototip de turbo-reactor. Adam este însă conştient că îi lipsesc multe cunoştinţe tehnice. Şi se străduieşte să le dobîndească pentru că numai prin ele pasiunile lui îşi vor găsi rezolvare.

„...să lupte împotriva superstiţiilor."

Scuipă-ţi în sîn

Lucia Chirilă se pregătea să dea colţul străzii grăbită pentru a ajunge la „Alimentara", cînd deodată... cataclism. Simţi cum pămîntul îi fuge de sub picioare, cerul îi cade pe cap: ochii i se făcură mari, mari de tot şi dădu un strigăt ce sperie şi o pisică neagră (sau aşa i s-a părut cel puţin) de pe un gard vecin, făcînd-o să se înfoaie supărată.

— Ce-ai făcut ţaţo? Mi-ai stricat toată ziua! Cum de ţi-a venit în cap să ieşi cu căldarea goală pe stradă? Intoarce-te repede, aruncă căldarea peste umăr şi scuipă de trei ori în cele patru părţi ale vîntului. Ce te uiţi aşa la mine? Intoarce-te repede!

Era speriată pînă în adîncul sufletului de marea nenorocire ce se abătuse pe capul ei şi privea găleata goală cu ochii din ce în ce mai mărîţi de groază, auzind parcă rînjetul strident, hodorogit al tuturor „ghinioanelor" îngrămădite în căldare. Şi era căldarea ceea atît de mare!...

— Ce ai fetiţo? se miră bătrîna. Iar după aceea furioasă: lacă, na, din cauza ta să-mi stric eu bunătatea de găleată. Ei nu, zău, ştii că ai haz? Auzi dumneata, se porni onorabila gospodină, să nu mai poată omul ieşi din casă să-şi ia o căldare cu apă proaspătă, că alde dumnealor, gata să sar cu gura pe el!

— Ptiu, ptiu, ptiu, îşi făcu cruce Lucica. Rea de gură mai eşti, ţaţo. Şi plecă mormăind, cu o durere ascuţită în suflet.

„Să vezi dacă nu mi-o merge rău astăzi. Aoleu! Fir-ar afurisit de caldarîm să fie! Să-mi rup piciorul de trotuar şi alta nu. Şi „Alimentara" e închisă. Cum, e 12? Ei şi? Altă dată nu era deschisă şi după ora 12? Ştiam eu însă. căldarea... Şi eu cînd le spun fetelor, ele nu, că astea-s superstiţii, poveşti, că-i incult şi prost cel care crede în ele. Dar lasă-le, să treacă ele pe lîngă un popă şi să nu descheie repede trei nasturi şi o să vadă ce păţesc! Sau să treacă printre doi stîlpi. Ţii, departe de mine ghinionul! Ptiu, ptiu, ptiu, să fie la ele acolo. Auzi dumneata, nu cred în semne... Cult, poftim, parcă ghinionul ţine cont dacă eşti prost ori deştept. Ţi-a venit semnul, te-a pălit pacostea. E drept. mai sînt şi semne aşa şi aşa. Cînd sughite cineva, adevărat, eşti mai puţin sigur că vezi sau nu o anumită persoană, dar cînd te mănîncă ochiul... ele să nu-mi spună mie că atunci cînd te mănîncă ochiul nu vezi persoana, că nu se prinde. Uite ieri: eram cu prietena mea la cinematograf. O mînca săraca ochiul, ptiu, săraci să-i fie duşmanii! Şi, cum zic, o mînca un ochi de-l înroşise scărpinîndu-l. Şi-mi zice: „Lucico, eu îl văd în seara asta." — Fugi, tu, cum să-l vezi? — Lucico, eu îl văd, nu mă înşeală pe mine ochiul. — Ţi-a spus că vine? — Ihî. — Şi te mănîncă ochiul tare? — Ihî... Şi-l căutăm noi în centru: nu-i; căutăm devale: nu-i. Ei, dragă, zic eu. Te-a mîncat ochiul pe degeaba. Ea nu... — Lucico, eu îl văd, nu mă minte pe mine ochiul. Şi ce să vezi? Seara o aştepta acasă. Poftim, şi să nu crezi în semne..."

*

Avem de-a face totuşi cu o muncitoare bună, care nu rareori a fost lăudată. Şi de data aceasta se pare că trebuie să ne adresăm organizaţiei care ar fi trebuit să se ocupe de educarea acestei utemiste ce „nu poate" să citească o carte, dar care se îmbolnăveşte pentru două săptămîni, cînd, vezi dumneata, a avut „ghinion" să-i iasă în cale cineva cu o căldare goală.

„...să fie cinstit, drept."

O CUMPĂNĂ GREA

Mihai l-a cunoscut pe bădia Nedelea ca ungător. Din totdeauna parcă a făcut numai treaba asta: să meargă cu pompa de ulei de la război la război, mormăind în barbă cine ştie ce răspuns la întrebările nu ştiu cui, sau pur şi simplu certîndu-se cu vreo maşină. Le cunoştea bine şi-i ştia fiecăreia chichiţa, aşa că obiceiul ăsta nu mai mira pe nimeni. Uite cea de colo, pe dreapta halei, tare-i lacomă, iar asta, măi, s-o bată, că-i econoamă rău! Uleiul parcă-i neatins. De nu o ducem la „doctor", o să scoată fum.

Aşa l-a cunoscut Mihai şi l-a îndrăgit.

In dimineaţa aceea, moşul împărţea cuvenita porţie de ulei fiecărei maşini. S-a oprit şi la războiul lui Mihai. A pus ulei, a privit maşina, apoi băiatul şi a dat să plece, mormăind ceva.

— Ce-i bădie? — îl întreabă Mihai.

— Nimic. Dar o să pătezi pînza. Nu-i curăţată maşina ca lumea.

— Uite-l, mă, şi controlor, se înfurie Mihai.

— Mai las-o, moşule, că-mi cunosc meseria!

— O cunoşti tu, dar vezi că eu...

— Bine, bine, bădie, i-o reteză Mihai. Vezi-ţi de treaba dumitale. Unge-ţi războaiele că de-aia eşti plătit şi lasă-mă pe mine în pace.

Bătrînul roşi. Ar fi vrut să mai spună ceva, dar dădu amărît din cap şi plecă bombănind ceva despre cei 18 ani ai băiatului şi cei aproape şaizeci ai lui.

Imi ţine mie lecţii, se gîndi Mihai înfuriat. Parcă nu-mi cunosc meseria!

Suveica alerga grăbită de la un capăt la altul al războiului iar pînza albă se înfăşura pe sul. Intr-un loc a apărut o pată mică de ulei. Mihai privi încruntîndu-se puţin, dar... nu-i nimic, se întîmplă. Afară era un timp frumos. O fi după amiază meci? N-ar fi rău. Ah şi cît am aşteptat aseară! Astăzi dacă vine îi zic eu: ce, crezi că sînt prost? Promiţi, vino la timp, sau nu promite. Nu-ţi place să umbli cu mine? Bine, spune-o. Nu mă supăr. Dar nu mă purta aşa, pe drumuri. Tăie furios sulul cu pînză şi-l predă la control. Veni înapoi şi-şi continuă treaba. După un timp se auzi chemat:

— Mihai, mergi la controlul de calitate.

Ce s-o fi întîmplat? — se gîndi băiatul.

— Tovarăşe Zamfir, ce-i cu războiul dumitale?

— Nimic. Merge.

— Bine?

— Bine! Dar ce s-a întîmplat?

— Priveşte. Şi i se întinse în faţă tot sulul de pînză. Din loc în loc pete mici sau pete mari de ulei întunecau albul imaculat al pînzei.

— Cum de s-a întîmplat?

— Nu ştiu, răspunse Mihai speriat. Eu nu sînt vinovat.

— Mihai, nu sînt decît doi oameni care pot fi vinovaţi. Tu sau ungătorul, tovarăşul Nedelea.

— Eu nu sînt vinovat. Şi lăsaţi-mă să mă duc că stă maşina, căută să scape Mihai.

— Mai stai puţin. Chemaţi-l pe tovarăşul Nedelea.

Bătrînul a venit cu bidonul de ulei în mînă. Avea ochii blajini şi faţa zîmbitoare.

— La ordin, se prezentă el cu o glumă. In războiul din '917 aveam noi un majur la manotanţă care de cîte ori...

— Stai tovarăşe Nedelea. Zău nu ne arde de glumă acum. Priveşte aici. Se pare că din vina dumitale, la războiul lui Mihai s-a pătat cu ulei aproape tot sulul de pînză.

Bătrînul se uită la pînză, apoi întrebător la Mihai. Acesta roşi şi-şi plecă capul.

— Cum, Mihai, din vina mea? — îl întrebă bătrînul.

— Eu nu-s vinovat, moşule Şi lăsaţi-mă în pace. Simţea că-i plesneşte capul. Ceva se aprinse înăuntru şi-l ardea. Ar fi vrut să-şi bage capul sub un duş rece. „De ce nu spun adevărul? Da, eu sînt vinovat. N-am curăţat războiul. Moşul mi-a atras atenţia, dar l-am repezit".

— Dacă nu-i Mihăiţă vinovat, oi fi eu. Acum cu bătrîneţele, de... mai faci şi cîte o poznă.

— Păi bine, moşule, în loc să-i înveţi pe cei tineri, în loc să le dai exemplu, tocmai dumneata eşti neglijent?

Moşul îşi plecă capul amărît şi oftă din greu.

— Ce să fac, taică, am greşit şi eu. Poate că mi-a venit timpul să plec. Eh... un nod i se oprise în gît.

Mihai era roşu la faţă şi broboane de sudoare i se prelingeau pe gît. „Spune-le, mărturiseşte: da, eu sînt vinovat. Nu lăsa ca bătrîneţele acestui om să fie întunecate de o pată. Stai Mihai, stai şi mărturiseşte. Nu fugi. Fii cinstit, Mihai! Nu, nu mai pot!"

Mihai ieşi trîntind uşa după el. Ii suna în urechi glasul bătrînului „oi fi eu vinovat dacă nu-i Mihăiţă"... De ce l-au dojenit pe bătrîn? Ce au cu el?... „In '917 aveam noi un majur"...

Privea războiul şi ţăcănitul lui parcă-i bătea în creier. Era copil şi odată a mîncat bătaie pentru un altul. Acela rîdea. De ce l-au bătut? Doar nu făcuse nimic. Luă cîlţi şi şterse înfrigurat maşina. De ce oare l-au bătut atunci? Nu înţelegea nici astăzi. Doar era clar: el nu era vinovat.

— Altădată să fii mai atent, moşule, strigă un om de la o maşină vecină. Că dacă mi-o faci mie... eu nu sînt ca prostul ăsta de Mihai.

Mihai zîmbi prosteşte. Se uită la moşul care mergea printre maşini tîrîndu-şi acum parcă pentru prima dată picioarele.

„De ce rîd oamenii de el?" Moşul se uită la Mihai trist, îndurerat şi dădu din cap ca şi cum şi-ar fi cerut iertare: „De, Mihăiţă, iartă şi tu, bătrîneţele taică!".

Mihai îşi simţi capul şi mai înfierbîntat. Ii ardeau mîinile, obrajii...

— Moşule, moşule, bădie! — era chemare şi rugă pentru iertăciune în glasul lui. Cei din jur l-au privit miraţi. Moşul l-a privit şi el mirat:

— Ce-i, Mihăiţă?

— Bădie... eu... ştii...

Nu mai putu spune nimic. I se ridicase şi lui un nod în gît. Unii din jur rîseră nedumeriţi de zăpăceala băiatului.

— Ce-i Mihăiţă?

Bătrînul era aproape, în faţa lui, îl privea blînd şi dureros. Avea faţa suptă şi ochii adînciţi în orbite.

— Iartă-mă, moşule!

Bătrînul tresări. Il privi întîi mirat, apoi blînd şi poate cu o leacă de dragoste. Işi suflă nasul zgomotos, zîmbi şi, cercetînd războiul dacă e uns, numai pentru a face ceva, îi spuse:

— Lasă, Mihai, gata. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Credeam că de acum trebuie să trec la reformă.

— Iartă-mă, bădie, dar eu atunci... Am să le spun şi celor de la control.

...Pe geam se vedea o geană de cer luminoasă. Mihai răsuflă adînc uitîndu-se după bădia Nedelea care sălta voiniceşte de la un război la altul împărţind cu dărnicie glumele la cei ce vroiau să-l asculte şi dozînd cu pricepere uleiul la maşini.

Mihai mai privi odată geana de cer, care parcă-i zîmbea, făcîndu-i cu ochiul ştrengăreşte. Poate totuşi vine astăzi. Eu am s-o aştept. Am s-o iau de braţ şi... zîmbi gîndului şi mîngîie cu palma pînza albă ce se înfăşura pe sul ca şi zilele pe ghemul timpului.

A mai trecut o zi.

„...să fie exemplu în muncă."

PRIETENIE

MARIN ANETA

ELENA LOZONSCHI

Elena Lozonschi era puţin nervoasă în ziua aceea. „Ce, dacă mi-e prietenă, nu trebuie să-şi vadă de treabă? I-am zis: Anuţo, faci aşa şi aşa programul de lucru al brigăzii şi-l prelucrezi cu toate fetele. Şi ea..."

S-au întîlnit amîndouă la capătul ringului şi Lenuţa o fulgeră cu privirea pe prietena ei. Nu se certaseră niciodată. Au venit amîndouă în acelaşi an la şcoala profesională. Au învăţat carte şi au învăţat şi meserie. Au intrat în acelaşi sector amîndouă. La filatura nouă. S-au înţeles bine tot timpul. Fruntaşă una, fruntaşă şi cealaltă Ambiţioase amîndouă — „Să nu ne-o ia nimeni înainte". Şi fetele din secţie le-au îndrăgit, tinerii le-au dat încrederea lor.

Elena Lozonschi a fost aleasă în 1954, la filatura nouă, secretara organizaţiei U. T. M. de schimb.

Aneta Marin a fost aleasă responsabila brigăzii de tineret. Cea mai veche brigadă din secţie. Cu tradiţie. Şi acum, poftim, o lasă fără plan de atîtea zile şi ea, secretara organizaţiei U.T.M., nu-i poate spune. Şi doar e un fleac, un nimic. Ce, parcă-ar critica-o pentru cine ştie ce? Inchid astăzi ochii pentru un fleac Dar ce, ăsta-i fleac? Dar să spunem. Mîine... Şi mîine dacă face un lucru urît eu iar să tac, să mă cert cu mine? Şi ce, o ajut cu ceva?

— Ce te uiţi, măi, aşa urît la mine?

Se întîlniseră iarăşi la capătul ringului.

— De-aia.

Poftim Parcă ăsta-i răspuns. De ce nu i-am spus acum?

— Spune, Lenuţo, ce te uiţi aşa?

— Pentru că, nu-ţi vezi de treabă. Ce, ţi-e greu să faci programul brigăzii, să le spui fetelor ce au de făcut?

— Da ce, fără mine nu ştiu?

— Dacă nu ar trebui să-l faci, nu ţi-ar cere nimeni. Şi tu să nu fii îngîmfată!

De ce m-am răstit la ea? Zău, sînt... nu ştiu cum sînt. Parcă altfel nu puteam să-i vorbesc? Dar îngîmfată tot e puţin. Ştiu eu? Poate că nu. Dar atunci de ce nu le ajută şi pe celelalte fete... Uf, şi firul ăsta se rupe mereu!... Toate trebuie să-şi cunoască foarte bine meseria, toate trebuie să fie fruntaşe în producţie, ...rupe-te, rupe-te, mereu, fira-i de fir să fii, parcă are nevoie cineva să te rupi... Am să i-o spun eu şi în şedinţă.

...Iar m-am repezit în timpul şedinţei! De ce nu sînt mai calmă? Dar poate că-i mai bine aşa. I-am spus tot ce gîndesc: nu-i frumos, tu trebuie să ajuţi şi pe celelalte fete. E datoria ta. Eşti responsabilă de brigadă, e o cinste. Ce, parcă ai voie să fii îngîmfată? S-a supărat, aşa mi se pare. Treaba ei. Eu nu i-am spus-o cu...

Simţi o mînă pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe Aneta. Era puţin încruntată. Lenuţa a întrebat-o:

— Eşti supărată?

— Trece.

Auzi, trece, se gîndi Lenuţa.

— Dar tu înţelegi, nu a fost cu răutate.

— Doare, dar trece. Hai la film.

— N-am bani.

— Hai, am eu.

„...să lupte împotriva beţiei, huliganismului."

Eu şi prietena mea... sticla!

Stătea în faţa grădinii publice, cu privirea tulbure, cu faţa răvăşită şi se bălăbănea cînd la dreapta, cînd la stînga, morfolind în colţul gurii un chiştoc de ţigară. Dacă ar fi avut puţină cultură şi un dram de fantezie, după ce ar fi constatat că, deşi sta cu capul în jos, nu cade în vid, s-ar fi întrebat filozofic: pămîntul se învîrteşte în jurul meu, sau eu în jurul pămîntului? Aşa, stătea pironit locului, privind bleg şi inexpresiv într-un punct care nu voia de loc să rămînă fix.

— Eu, hîc, eu mă... sînt, hîc, sînt Găman. Hee... eu... sînt Găman. „Zărzărea, zărzărea...", hîc. De ce te învîrteşti în jurul meu, mă? Stai... hîc... locului că te pocnesc. Băă... eu sînt Găman!

Se opri, şi privi încruntat, forţîndu-se să înţeleagă ce se petrece în jurul lui. Un zîmbet văduvit de frumuseţe îi apăru pe faţă şi cu o sclipire bruscă de inteligenţă constată:

— Hîc, se-nvîrteşte. Hi,hi,hi, totul se-nvîrteşte.

Şi după această epocală constatare, porni clătinîndu-se în josul străzii.

„Zărzărea, zărzărea..."

— Ori stai locului, ori te... hîc... pocnesc.

Un om ce aştepta cine ştie pe cine, îl privi mirat, apoi, scîrbit, întoarse spatele, cercetînd nerăbdător strada.

— Hei, nu te-nvîrti... Eu vorbesc aici!

Cetăţeanul îl privi încă o dată şi se scutură dezgustat. Găman continua să se clatine şi, din cînd în cînd, ridica anevoie o mînă obosită, pînă în dreptul bărbiei, încercînd să şteargă un firicel de salivă ce se prelingea din colţul gurii cu buzele vinete şi umede.

— Du-te, măi şi te culcă! Nu vezi că eşti beat?

— Cum eu... hîc, beat? Ascultă, nene... nu fă pe.. hîc, deşteptul cu mine că te .. hîc...

Omul se îndepărtă prudent, pentru a nu da loc la un spectacol de fel onorabil. Găman se luă după el şi dădu să-l lovească. Dar vezi... totul se învîrteşte. Şi Găman era cît pe-aici să-şi zdrelească nasul.

— Eu, beat, hîc... Lasă, mai vorbim noi, te cunosc eu. Auzi.. eu beat! Se lăsă uşor pe marginea trotuarului, înfăşurat ca într-o manta de privirile scîrbite ale pietonilor. Şi o duioşie fără margini îl cuprinse pentru „soarta-i vitregă". Işi plecă capul pe genunchi şi începu să bocească încet, cu sughiţuri, viaţa-i de om „neiubit" de nimeni.

*

Şi este totuşi un muncitor fruntaş la ţesătoria bumbac. De ce această contradicţie în comportare?

LA 20 DE ANI!

O cheamă Maria Badea şi are 20 de ani. Este frumoasă şi nu lipsită de inteligenţă.

In discuţia avută cu ea, nu ştiu nici acum precis cum am ajuns să vorbim despre viaţă, despre prieteni, despre dragoste. Poate pornind tot de la aceleaşi întrebări fireşti: de cînd lucrezi în fabrică?, cum munceşti?...

— N-am nici un prieten adevărat.

Afirmaţia aceasta îmi sună şi acum în urechi şi, mărturisesc, cu o oarecare notă de stridenţă.

— N-am nici un prieten adevărat. Prietenii pe care-i am, fete sau băieţi, sînt numai prieteni pentru cinematograf.

Am rămas uimit.

— Bine, dar cum poţi trăi fără un prieten adevărat?

— Greu. Poate mai greu decît îţi poţi închipui dumneata.

— Dar de ce? Eram mirat. Am mai spus: este frumoasă şi nu lipsită de inteligenţă.

— Sînt înconjurată de prea mulţi oameni. Eşti nedumerit?

Sincer vorbind, eram. Nu are prieteni şi totuşi este înconjurată de prea mulţi oameni.

— Mă obosesc. Sînt nişte mediocrităţi.

Voiam s-o rog să nu mai pozeze în veşnicul „neînţeles". Dar am ascultat-o cu o uşoară îngăduinţă, interior ironică.

— Am avut o prietenă bună, cînd eram în şcoala medie. Ii spuneam adeseori că dacă aş fi băiat tot n-aş putea-o iubi mai mult. S-a îndrăgostit. Eram şi cu el prietenă. Intre ei se înfiripase o dragoste pe care o consideram atunci curată şi frumoasă. Intre noi trei nu exista gînd pe care să nu ni-l mărturisim, impresie pe care să nu ne-o împărtăşim. Era frumos. Mă simţeam atît de bine atunci! Ştiam că am prieteni adevăraţi, prieteni care împărţeau cu mine, simplu şi firesc, bucuria lor, prieteni care ştiau, gingaş, delicat, să-şi asume o parte din durerea mea, atunci cînd o aveam... Dar ce folos... Totul a fost...

— Cum a fost?

M-a privit puţin îndurerată.

— Intre un băiat şi o fată nu poate exista o prietenie adevărată, dezinteresată, o prietenie care să nu denatureze.

Ştiam precis că nu are dreptate, dar încă nu-mi dădeam seama unde vrea să ajungă. Stătea în faţa mea şi parcă nu era acolo. Privea în gol, undeva departe.

— Un simplu accident nu te îndreptăţeşte să tragi o asemenea concluzie.

M-a privit dintr-o parte, zîmbind puţin ironic.

— Un simplu accident!... Poate că nu gîndeam în felul acesta dacă era singurul. Am mai avut un prieten Un băiat drăguţ, părea inteligent. Puteam discuta cu el...

— Şi?

— Şi?... Nimic. S-a repetat povestea. Poate vei spune că-s eu ghinionistă. Dar să-ţi mai povestesc un caz: am cunoscut un băiat. M-am plimbat cu el o singură dată. Am discutat mult şi de toate. Era atîta sensibilitate în el, atîta putere de pătrundere în tot ce discutam!... Iţi spun drept a fost un moment deosebit de plăcut pentru mine.

— Şi?

Zîmbi trist, clătinînd din cap.

— Seara, cînd m-a condus acasă, s-a purtat ca un bădăran. De ce asta? De ce se poartă toţi băieţii aşa? De ce nu vor să înţeleagă că şi o fată are nevoie de un prieten, de un simplu şi sincer prieten. Vezi, de aceea nu mai am încredere în ei.

Am încercat s-o conving că nu are dreptate. I-am dat exemple I-am explicat că este o artă să-ţi alegi prietenii sau, mai precis, să ţi-i formezi. Perfecţiune absolută nu găseşti lesne. Găseşti doar tendinţa spre perfecţiune... Ştiu eu dacă am convins-o?

— Trist este un alt lucru, mi-a spus într-un tîrziu. M-am învăţat să cochetez cu viaţa, s-o iau uşor, s-o trăiesc superficial.

Am rămas uimit de sinceritatea ei, de brutalitatea acestei sincerităţi.

— Sînt ajutor de maistru. Ştiu, e mult pentru o fată de vîrsta mea. Conduc atîţia oameni, am o răspundere mare într-un loc important din fabrică şi, îţi spun sincer, nu am auzit pe nimeni să fie nemulţumit de pe urma mea. Şi cu toate astea nu mă mulţumeşte, nu mă satisface munca mea. Nu, nu visez nici o muncă de birou. Am oroare de aşa ceva.

— Dar atunci ce vrei? — mi-a scăpat întrebarea fără să-mi dau seama.

— Nu ştiu. Cîndva voiam să mă fac inginer. Acum nu mai vreau nici lucrul ăsta. Poate pentru că mi-e teamă. Mi-e teamă că n-am să fiu în stare să duc pînă la capăt o asemenea treabă. Mă ţin de teatru. Activez în echipa noastră de amatori. Las totul baltă cînd am repetiţie şi mă duc. E ca un refugiu. Dar se termină. Şi iarăşi golul acela imens din mine; şi îmi arde capul, mă doare. Ştii ce înseamnă asta?

O ascultam şi-mi venea să ridic neputincios din umeri. Senzaţia asta nu am avut-o într-adevăr niciodată. In viaţă am avut întotdeauna un scop precis, o ţintă spre care tindeam. Ştiu în schimb că nu-i uşor să trăieşti numai pentru „ziua de azi" şi că este mai comod să nu te gîndeşti la ce va fi, să iei lucrurile aşa cum ţi se oferă, sau mai precis să te mulţumeşti numai cu ceea ce-ţi dă clipa. Dar aceasta presupune o renunţare la ideal, o platitudine în viaţă, iar mai brutal: lene, lene de a gîndi şi a vrea, lene de a acţiona Aşa stau oare lucrurile şi cu fata aceasta?

— Nu, să nu mă judeci greşit. Nu-s o fetiţă alintată. Am fost învăţată de mică cu munca, nu mi-e frică de ea. Dar acum...

Nu mai înţelegeam nimic. In ceea ce priveşte atitudinea unor băieţi are, din păcate, dreptate. Dar starea aceasta de resemnare nu poate fi cauzată de purtarea urîtă a unora din băieţii pe care i-a cunoscut. Aceasta putea în cel mai rău caz s-o facă refractară la atenţiile lor, la încercările unora de a-i cîştiga încrederea. Dar aşa... Să se ascundă oare sub aşa zisul „complex al neînţelegerii" un om ce se mulţumeşte să trăiască doar pentru a dormi, mînca şi iar dormi şi iar mînca. Sau poate... un gînd mă fulgeră.

— Poate că...

— Taci! m-a întrerupt speriată. Taci. Ştiu ce vrei să spui. Poate că ar fi bine să mă căsătoresc. Aşa-i?

Stătea cu coatele rezemate de masă şi privea fix.

Da, aşa era.

— Mi-e teamă că din tot ce am discutat, continuă ea cu o nuanţă dureroasă în glas, ai tras o concluzie cu totul greşită.

— Nu, n-am vrut să te jignesc şi nu m-am gîndit la nimic urît.

— Şi rudele îmi cer lucrul acesta cu insistenţă. Dar am oroare să mă căsătoresc numai de dragul căsătoriei, sau pentru faptul că am împlinit 20 de ani şi să nu rămîn fată bătrînă. Mi-ar fi silă de mine o viaţă întreagă.

Se opri şi continuă să privească în gol.

— Pînă la urmă însă poate că asta mi-e soarta.

— De ce? — am întrebat-o mirat.

Mă privi tăcută şi clătină îngîndurată din cap.

— Crezi că poţi trăi mult cu rudele pe cap care-ţi repetă de cîte ori te văd, de cîte ori te întîlnesc, cu orice ocazie „mărită-te, mărită-te!"

Gura unor oameni din oraşul ăsta m-a măritat de nu ştiu cîte ori şi tot de atîtea ori m-a divorţat şi m-a compătimit. Crezi că poţi rezista mult timp în toată atmosfera de bîrfă băbească creată de aceştia? Să nu mai spun de babele care te peţesc de nu ştiu cîte ori pe zi peste voinţa ta, călcînd în picioare tot ce este mîndrie omenească în tine! Cine are nevoie de peţitoarele astea întotdeauna prezente, dar niciodată chemate, cel puţin la vîrsta mea?

— Bine, dar nu sînt oameni noi, oameni proaspeţi în oraşul ăsta, în fabrica în care lucrezi? Eu sînt aici doar de cîteva zile şi am cunoscut atît de mulţi! Nu-i vezi, nu-i simţi în jurul tău? Dacă te-ai rupt de ei, de ce nu te reîntorci în mijlocul lor?

— Ii văd, îi simt, ba mai mult, îi cunosc, dar nu ştiu cum să mă apropii de ei. Nu, nu o apropiere formală. Asta o am, dar pe cine poate mulţumi numai atît? Imi trebuie o puternică unitate sufletească cu aceşti oameni şi nu ştiu cum s-o realizez. Dacă ştii, spune-mi şi-ţi voi fi recunoscătoare Vreau să scap de golul acesta din mine şi nu ştiu cum Dacă poţi, învaţă-mă!... Mă simt cîte odată atît de neajutorată!

In spusele ei sînt multe adevăruri. Dar unde-i tăria celor 20 de ani, unde-i dîrzenia încăpăţînată a tinereţii? Vrea şi nu vrea, doreşte ceva, dar nu ştie ce, vrea să pară zbuciumată de ce va fi, dar se pare că imediat uită totul lăsîndu-se copleşită şi satisfăcută de mărunţişurile rele şi bune ale vieţii cotidiene.

S-a întrebat oare vreodată colectivul în mijlocul căruia se află această fată cum îşi trăieşte viaţa? Oare nu acest colectiv trebuie să răspundă la toate întrebările ei? Şi problemele acestei fete pot şi trebuie să fie ridicate la rangul de probleme de organizaţie.

Pagină redactată de P. ISPAS şi C. ANDREESCU.

Lucrările Congresului Scriitorilor din R. P. R.

Ședința din după amiaza zilei de 19 iunie

La deschiderea ședinței de marți după-amiază, tov. Aurel Mihale a dat citire unor telegrame de salut trimise Congresului de cîțiva scriitori reținuți de boală sau aflați în vizită peste hotare, de colectivele unor instituții culturale, cercuri literare, biblioteci, cititori etc.

Scriitorul Dan Deșliu a expus raportul asupra problemelor poeziei.

In cuvîntul său, scriitorul Al. I. Ștefănescu, a citat Fondul Literar ca o expresie a grijii democrației populare față de scriitori. El a făcut o serie de propuneri.

După părerea sa, raportul expus de tov. M. Beniuc n-a analizat suficient creația tinerilor noștri scriitori. Vorbitorul a subliniat importanța acumulării a cît mai multe cunoștințe asupra vieții și societății.

Primit cu aplauze călduroase, criticul Vladimir Ermilov, a spus printre altele:

In numele Uniunii scriitorilor din Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, dați-mi voie să vă aduc un salut călduros și felicitări cu prilejul unui eveniment atît de însemnat în viața spirituală a țării dumneavoastră cum este primul Congres al scriitorilor romîni.

Tovarăși! Ziua deschiderii Congresului dv. — 18 iunie — este printr-o semnificativă coincidență, și data cînd întreaga omenire progresistă cinstește memoria marelui Gorki.

Aș dori să amintesc tocmai aici și acum despre interesul și dragostea pe care le-a manifestat Gorki față de talentatul popor romîn, față de creația poetică orală a poporului romîn.

Imi exprim convingerea că multe din sfaturile și îndrumările pe care Gorki le adresa scriitorilor constituie o prețioasă moștenire pentru literații tuturor țărilor și ai tuturor popoarelor care făuresc literatura realist-socialistă.

Afirmînd că scriitorul e obligat să cunoască larg și precis toate aspectele vieții, visînd tipul scriitorului enciclopedist, Gorki nu pierdea din vedere sarcina principală a literaturii artistice — pentru a cărei îndeplinire scriitorul trebuie să studieze cu aviditate, neobosit, realitatea. Nu există o definiție mai minunată, mai precisă și mai adîncă a esenței literaturii artistice ca formula strălucită a lui Gorki: *„literatura este știința despre om“*. A studia viața — pentru un scriitor înseamnă, din punctul de vedere al lui Gorki, în primul rînd a *studia oamenii*.

Gorki respingea categoric idilismul și lipsa de conflict în literatură. Literatura realismului socialist este literatura unor conflicte ascuțite și nu literatura împăciuirii și cocoloșirii.

Omul obișnuit, omul muncii cu toate aspectele vieții obștești, de producție, sau personale, cu toate greutățile, contradicțiile și conflictele ei, cu toată măreția muncii cotidiene trebuie să stea în centrul preocupărilor literare.

Este semnificativ că Gorki, scriitorul care dintre toți scriitorii lumii punea cel mai ascuțit problemele tematice, artistul care reflectă direct în operele sale problemele politice, pornea totodată întotdeauna în creația lui de la omul concret, unic în originalitatea lui individuală.

Nu este întîmplător că pentru majoritatea romanelor și nuvelelor sale este caracteristică compoziția biografică. Generalul se manifestă numai în particular, în individual.

In răspunsul său la ancheta despre procesul de creație, Gorki a scris: „Eu încep de la om...“

Scriitorii sovietici cei mai buni încep de asemenea de la om; astfel sînt cărțile scriitorilor D. Furmanov, M. Șolohov, A. Fadeev, K. Fedin, N. Ostrovski, A. Makarenko, A. Malîșkin, I. Krîmov, A. Gaidar, Iakub Kolas, A. Upit și alții.

Dar avem și opere ilustrative în care omul apare doar ca o ilustrație pentru vreo problemă socială, politică, tehnică, numai ca un „exemplu viu“ pentru confirmarea unei teze.

Aceasta înseamnă lipsă de respect față de om, denaturarea grosolană a însăși specificului literaturii. Gorki condamna manifestările analfabetismului emoțional la scriitori, considerînd că literatura artistică trebuie să cultive în oameni sentimentele.

El îndrepta focul criticii sale înțelepte, răbdătoare dar aspre, împotriva lipsei de atenție a scriitorului față de om, față de toate amănuntele și nuanțele vieții sufletești a eroilor.

Aceste principii ale lui Gorki au deosebită actualitate în raport cu problemele vitale ale dezvoltării de azi a literaturii.

Cultul personalității lui I. V. Stalin a atras după el în literatură, ca și în celelalte arte, tendințe spre paradă cazonă, lăcuirea realității, apologie și preaslăvire, spre diferite manifestări de vulgarizare și simplism.

In contradicție cu principiile leniniste, cu cele mai bune tradiții ale realismului socialist, în pofida patosului din cele mai bune opere care afirmă că adevăratul creator al istoriei este poporul, singurul în măsură să dea naștere eroilor, șefilor, conducătorilor, a apărut o serie de opere în care rolul și importanța poporului au fost minimalizate și chiar reduse la neant.

In astfel de opere, însăși noțiunea de *popor* devine ilustrativă, figurile „oamenilor din popor“ participă în acțiune nu ca un rezultat al interesului neprecupețit al artistului pentru cutare personalitate umană unică, cu destinul ei unic, ci doar ca un exemplu oarecare susceptibil de a ilustra măreția unei singure persoane. Se slăbea astfel atenția sinceră, arzătoare vibrantă a artistului pentru particularitățile psihologiei individuale, pentru destinul uman în întregul lui adevăr concret, interes asupra căruia insista atît de mult Gorki și fără de care nu există și nu poate exista nici o creație artistică. Era dată uitării ideea lui V. I. Lenin că în artă „esențialul constă în ambianța **individuală, în analiza caracterelor** și a psihologiei tipurilor **respective**“.

Linia principală a dezvoltării literaturii sovietice se afirma împotriva acestor tendințe dăunătoare: cele mai bune opere ale literaturii sovietice sînt inspirate de aceeași dragoste înălțătoare pentru muncitorul de rînd, pe care o afirma Gorki.

Pe Gorki îl revolta tonul cu totul deplasat și jignitor... „plin de spirit de stăpîn“, caracteristic criticii dogmatice „de comandă“, care obișnuia nu să dovedească ci să ordone, nu să convingă ci să decreteze, nu să cerceteze literatura, generalizînd experiența ei vie, tendințele ei de dezvoltare, ci pe un ton autoritar să rostească formule „obligatorii pentru toți“. Pentru creație sînt determinante hotărîrile principiale ale partidului cu privire la problemele fundamentale ale dezvoltării artelor, hotărîri care generalizează în mod înțelept experiența vie a acestei dezvoltări și reprezintă sinteza științei literare pătrunse de spiritul de partid. In ceea ce privește însă aprecierea fenomenelor literare concrete, cît și discutarea multiplelor probleme ale specificului artei etc., aici trebuie să fie asigurată lupta liberă a opiniilor, dezbaterea creatoare, manifestarea diferitelor curente în cadrul realismului socialist, fără de care este imposibilă dezvoltarea.

Gorki însă era un participant activ la discuțiile arzătoare cu privire la problemele importante ale dezvoltării literaturii, de pildă cu privire la limba literară măiestria artistică etc. Desfășurarea discuțiilor literare libere este cea mai bună pavăză împotriva impunerii prin decret a operelor proaste, ceea ce, din păcate, avea loc destul de des în paginile presei. Lupta liberă a diferitelor opinii cu privire la fenomenele literare constituie și garanția împotriva subevaluării, trecerii sub tăcere sau compromiterii operelor de talent, care au nevoie de o critică tovărășească și nu „de prelucrare“. Prin desfășurarea activă a discuțiilor tovărășești creatoare s-ar fi putut evita apariția multor opere slabe.

Adevărata partinitate și autenticul caracter popular, democratismul leninist atît în creație cît și în viața organizațiilor literare, năzuința însetată a scriitorilor către o viață nouă, legătura indisolubilă cu viața poporului — iată care sînt, după părerea noastră, condițiile hotărîtoare pentru un nou avînt creator al literaturii.

Scriitorul Victor Felea a combătut limbajul primitiv și anacronic, faptul că în unele poezii abundă imaginile nesugestive, simpliste.

Nicolae Țatomir s-a ocupat de problemele poeziei satirice și de încercările sale în acest gen.

Tov. Vasko Popa, a salutat Congresul în numele Uniunii Scriitorilor din R.P.F. Iugoslavia.

Vasko Popa a urat Congresului muncă rodnică, exprimîndu-și încrederea în viitorul literaturii noastre. Cuvîntarea rostită în romînește, a fost primită cu căldură.

In cuvîntul său, scriitorul Hajdu Zoltan, a subliniat puternicul ajutor pe care Partidul l-a dat și îl dă scriitorilor în combaterea și respingerea influențelor burgheze și în deosebi a liberalismului.

★

In raportul asupra problemelor prozei epice expus de tov. Petru Dumitriu se arată:

Urmînd tradițiile clasice, proza epică scrisă la noi în ultimii ani condamnă societatea pe care a condamnat-o însăși istoria.

Trecînd la analiza problemelor de creație, raportul a expus o seamă de păreri ale sale asupra deosebirilor dintre naturalism și realism, întemeindu-se și pe unele lucrări ale criticului marxist din R. P. Ungară, Georg Lukacs.

Vorbitorul a stăruit îndeosebi asupra ideii că realismul trebuie să fie captivant. Reproducerea artistică a realității cere acțiune și caractere bine reliefate.

Problemele realismului cunosc în veacul nostru și în țara noastră o complexitate sporită prin faptul că poporul nostru construiește societatea socialistă.

In încheiere, coraportorul a vorbit despre rolul internațional al literaturii noastre ca purtătoare a mesajului unui popor ce construiește alături de alte popoare o orînduire nouă.

Ședința din dimineața zilei de 20 iunie

In continuarea lucrărilor, miercuri dimineața, tov. Paul Georgescu a expus Raportul asupra criticii literare.

George Vraca, artist al poporului din R.P.R., a urat scriitorilor succese în crearea unei puternice dramaturgii.

Tov. Petru Nicolae, muncitor la Complexul C.F.R. „Grivița Roșie“ mulțumind scriitorilor pentru operele lor de valoare, le-a cerut să ridice nivelul artistic și să se inspire din viața muncitorilor.

Scriitorul Demostene Botez, după ce a amintit începuturile grele pe tărîmul creației literare ale scriitorilor din generația sa, a analizat condițiile favorabile create de partid și guvern pentru creșterea noilor cadre ale literaturii noastre. Vorbitorul a stăruit asupra necesității ca tinerii scriitori să cunoască profund pe clasici și a recomandat și studierea limbilor străine în acest scop.

Participanții la Congres au întîmpinat cu căldură pe scriitorul Se Man Ir, prim secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.D. Coreeană care a adus Congresului un fierbinte salut. Trăim o eră măreață — a spus el — cînd fantezia înaripată, plină de îndrăzneală pășește braț la braț cu realitatea; cînd țările despărțite de ocean și munți cărunți s-au apropiat atît de mult datorită înțelegerii reciproce și comunității de interese, încît romînul și coreeanul se au ca doi vecini buni.

Vorbitorul a înfățișat cîteva din preocupările care stau azi în centrul activității scriitorilor coreeni. El a arătat că numeroasele probleme ridicate la acest Congres sînt actuale și pentru scriitorii coreeni preocupați să redea în operele lor avîntul poporului coreean în refacerea și înflorirea țării, în apărarea păcii. Cuvîntarea delegatului coreean a fost adesea subliniată de aplauze călduroase.

A luat apoi cuvîntul scriitorul Zaharia Stancu.

Vorbitorul a subliniat că tot ce au creat mai bun scriitorii azi se datorește condițiilor noi de după eliberarea țării, orientării date de partid creației.

(Agerpres)

O nouă operă romînească

CLUJ (de la corespondentul nostru). — Colectivul Operei Romîne de Stat din Cluj lucrează în prezent cu multă însuflețire la punerea în scenă a unei noi opere romînești: **Pană Lesnea Rusalim** de compozitorul Paul Constantinescu. Libretul operei este alcătuit după emoționantul poem epic **Poveste haiducească** de Victor Eftimiu, poem apărut recent și în librăriile noastre. Lucrarea scoate în relief figura spătarului Pană Lesnea Rusalim, oștean care urăște nedreptatea boerilor și a fanariotului Hospodar, luînd calea haiducilor, urmat de mulțimea celor asupriți. Sub conducerea lui Pană Lesnea, masele asuprite pornesc răscoala populară, premergătoare răscoalei de la 1821 de sub conducerea lui Tudor Vladimirescu.

Artiștii, regizorii, pictorii scenografi sînt preocupați de redarea cît mai artistică a conținutului bogat al operei.

Se repetă intens sub conducerea dirijorilor Antonin Ciolan și Anatol Chisadji și a regizorilor I. Arbore și I. Balea. Pictorul Silviu Bogdan execută decorurile; costumele, Valer Vasilescu.

Premiera pe țară a operei **Pană Lesnea Rusalim** va avea loc cu concursul unor artiști de frunte ai operei clujene ca: David Ohanezian, Constantin Ursulescu, Ecaterina Vîlcovici, Al. Racolțea, Ion Piso și alții.

Oaspeți din Japonia

Marți seara a sosit în țară la invitația C.C. al Sindicatului muncitorilor constructori și din industria materialelor de construcție o delegație sindicală a muncitorilor constructori din Japonia condusă de Tomoki Nagatoshi, șeful secției muncitorilor constructori din sindicatul național al muncitorilor feroviari.

In cursul celor 6 zile cît vor sta în țara noastră, oaspeții japonezi vor vizita mai multe șantiere de construcții, întreprinderi de prefabricate și de ciment.

Inscrieri la școala tehnică de hidroameliorații

In cadrul centrului școlar agricol din Lipova, regiunea Timișoara va funcționa în anul școlar 1956/1957

O ȘCOALĂ TEHNICĂ DE HIDROAMELIORAȚII

cu o durată de școlarizare de 2 ani, care pregătește personalul tehnic necesar sectorului de hidroameliorații pentru executarea lucrărilor de irigații, desecări, îndiguiri, conservarea și ameliorarea terenurilor agricole și silvice, etc.

Absolvenții școlii primesc calificarea de

„TEHNICIAN HIDROAMELIORATOR“

și vor lucra în producție ca ajutoare directe ale inginerilor de specialitate, în cadrul întreprinderilor de stat ce proiectează și execută lucrările de hidroameliorații.

La această școală se primesc în anul I absolvenți și absolvente ale școlilor medii de 10 ani cu examen de maturitate, în vîrstă de 17—25 ani.

Inscrierile se fac pînă la data de 30 august 1956, la sediul școlii din Lipova, str. Bugariu nr. 5.

Sosirea în București a delegației femeilor iugoslave

Miercuri dimineața a sosit în Capitală delegația Federației Asociațiilor Feminine din R.P.F. Iugoslavia care la invitația Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R. ne vizitează țara.

Delegația este condusă de Lidja Iovanovici, membră a Comitetului executiv al Federației Asociațiilor Feminine din R.P.F. Iugoslavia, președinta Federației Feminine din Muntenegru, deputată în Scupșcina populară din Republica Populară Muntenegru.

La sosirea pe peronul Gării de Nord oaspeții au fost întîmpinați de Stela Enescu, Elena Teodorescu, Steliana Năstăsescu, prof. univ. Alice Săvulescu, Ileana Czibi, Ana Lungu, Maria Ciocan și Niculina Crăciun, deputate în Marea Adunare Națională, membre și activiste ale Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R., reprezentanți ai presei.

Vizitele delegației parlamentare a R. P. Bulgare

Membrii delegației Adunării Populare a R.P. Bulgaria au vizitat miercuri dimineața centrul de producție cinematografică București.

Parlamentarii bulgari au fost însoțiți de tovarășii Gh. Vidrașcu, membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. și Isache Rădan, vicepreședinte al Comitetului executiv al Sfatului Popular al Capitalei.

Actorii și cineaștii au făcut oaspeților o primire prietenească. După ce directorul centrului, Ioan Ștefan le-a vorbit despre dezvoltarea producției cinematografice în țara noastră, oaspeții au mers în studiouri. Pe unul din platourile de filmare, unde se turna o scenă din noul film romînesc „Rîpa dracului“, oaspeții au stat de vorbă cu actorii, regizorul și operatorii filmului.

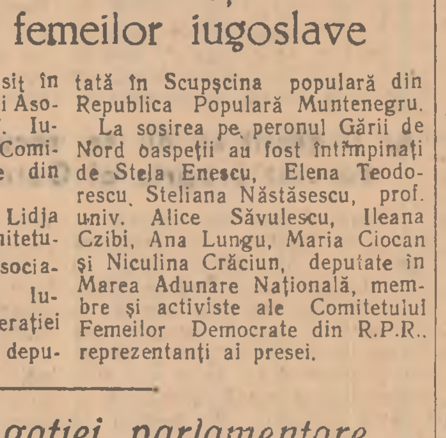
După-amiază, academicianul Sava Ganovski, conducătorul delegației a avut o întrevedere cu acad. Ilie Murgulescu, ministrul Invățămîntului și membri ai conducerii ministerului. Tov. Atanas Dimitrov, ministrul Industriei Ușoare și Alimentare a R.P. Bulgaria s-a întîlnit cu tov. Constantin Teodoru, ministrul Industriei Alimentare.

Ceilalți membri ai delegației au vizitat orașul.

Seara, parlamentarii bulgari au fost la Teatrul de Operă și Balet unde au asistat la opera „Rigoletto“ de Verdi.

S.M.T. Castelu se numără printre S.M.T.-urile fruntașe ale regiunii Constanța. Planul global de reparații a uneltelor agricole a fost îndeplinit cu 7 zile înainte de termen.

In fotografie: Combinerul Marin Minoiu execută ultimile verificări ale combinei care va lucra pe tarlalele G.A.S. Poarta Albă.

Declarația cu privire la relațiile dintre Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul vizitei oficiale în Uniunea Sovietică a Delegației guvernului R.P.F. Iugoslavia care a avut loc între 1 și 23 iunie 1956, Iosip Broz-Tito, secretarul general al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, Edvard Kardelj, secretar al Comitetului executiv al C.C. al U.C.I., Iakov Biajevici, Velko Miciunovici, Kocea Popovici și Mialko Todorovici, membri ai C.C. al U.C.I., ca reprezentanți ai Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia și ai Uniunii socialiste a poporului muncitor din Iugoslavia și N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., N. A. Bulganin, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, K. E. Voroșilov, membri ai Prezidiului C.C. al P.C.U.S. și D. T. Șepilov, membru supleant al Prezidiului C.C. al P.C.U.S. ca reprezentanți ai P.C.U.S. au avut un schimb de vederi într-un spirit de sinceritate tovărășească asupra relațiilor și colaborării dintre U.C.I. și P.C.U.S.

In cursul acestor convorbiri, ei au căzut de acord asupra celor ce urmează:

1) Prin declarația de la Belgrad din 2 iunie 1955 au fost puse pe o bază sănătoasă relațiile dintre cele două țări socialiste, iar principiile enunțate în această declarație sînt aplicate în tot mai largă măsură în colaborarea dintre ele.

2) Colaborarea și dezvoltarea generală a relațiilor dintre cele două țări după declarația de la Belgrad, precum și contactele dintre organizațiile politice și celelalte organizații obștești ale popoarelor lor, au creat condițiile politice favorabile și pentru colaborarea între P.C.U.S. și U.C.I.

Pornind de la faptele mai sus menționate, ținînd seama de condițiile concrete în care se dezvoltă mișcările socialiste contemporane și călăuzindu-se după principiile internaționaliste marxist-leniniste, delegațiile U.C.I. și P.C.U.S. au căzut de acord că este util și necesar să se continue și să se dezvolte mai departe contactele existente între cele două partide în scopul colaborării în vederea întăririi și înfloririi continue a țărilor noastre socialiste, în vederea colaborării în cadrul mișcării muncitorești internaționale în ce privește numeroasele probleme ale dezvoltării contemporane a socialismului, precum și în vederea dezvoltării coexistenței pașnice și a colaborării între popoarele din întreaga lume, indiferent de deosebirile în sistemele lor sociale și politice și în interesul păcii, libertății și independenței popoarelor.

Reprezentanții partidelor pornesc totodată de la aceia că dezvoltarea continuă a legăturii și colaborării dintre P.C.U.S. și U.C.I., ca partide conducătoare în țări în care clasa muncitoare se află la putere și care urmăresc același țel — construirea societății socialiste depline în țările lor, asigurarea progresului omenirii și a unei păci trainice — vor contribui în mod incontestabil la dezvoltarea colaborării continue dintre U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia, la întărirea prieteniei trainice dintre popoarele Iugoslaviei și Uniunii Sovietice.

3) Cele două părți, împărtășind punctul de vedere că în diferite țări și în condiții diferite căile dezvoltării socialiste diferă, că bogăția de forme a dezvoltării socialismului contribuie la întărirea acestuia și pornind de la faptul că atît unei părți cît și celeilalte le sînt străine orice tendințe de a-și impune punctul de vedere în determinarea căilor și formelor dezvoltării socialiste, au căzut de acord că colaborarea mai sus menționată trebuie să se bazeze pe un deplin liber consimțămînt și pe o deplină egalitate în drepturi, pe critică prietenească, pe un tovărășesc schimb de păreri asupra problemelor litigioase între partidele noastre.

4) Intemeindu-se pe principiile mai sus-amintite, colaborarea dintre U.C.I. și P.C.U.S. se va dezvolta în primul rînd pe calea informării reciproce multilaterale asupra formelor și metodelor construcției socialiste în cele două țări, pe calea schimbului liber și tovărășesc de experiență și păreri în problemele care prezintă un interes comun pentru dezvoltarea practicii socialiste și pentru progresul gîndirii socialiste, precum și în problemele privitoare la pace, apropiere și relații între popoare și la progresul omenirii în general.

5) Actuala transformare materială și spirituală a lumii, care-și găsește expresia în creșterea uriașă a forțelor socialismului, în avîntul mișcării de eliberare națională, în creșterea rolului clasei muncitoare în rezolvarea problemelor concrete ale dezvoltării internaționale contemporane, pune în fața mișcării muncitorești internaționale o serie de sarcini importante. Acest fapt arată și necesitatea unei analize științifice a fenomenelor, a principalilor factori materiali și sociali, și a tendințelor dezvoltării lumii contemporane. Din aceste motive ele au căzut de acord ca, călăuzindu-se după principiile marxist-leniniste să încurajeze prin toate mijloacele — atît în relațiile dintre ele cît și în mișcarea muncitorească internațională în general — colaborarea și schimbul reciproc de păreri în domeniul gîndirii științifice socialiste.

6) In privința formelor concrete de colaborare între U.C.I. și P.C.U.S., delegațiile au căzut de acord ca ea să se realizeze pe calea contactelor personale, a expunerii în scris și verbale și a schimbului de păreri, pe calea schimbului de delegații, de materiale, literatură, precum și pe calea organizării atunci cînd va fi necesar a întîlnirilor dintre conducătorii partidelor pentru a discuta problemele actuale de interes comun și în general, prin toate formele de discuții constructive, tovărășești.

7) Reprezentanții P.C.U.S. și U.C.I. consideră o astfel de colaborare ca o parte integrantă a contactelor lor cu celelalte partide comuniste, muncitorești, precum și cu mișcările socialiste și cu celelalte mișcări progresiste din lume.

8) P.C.U.S. și U.C.I. consideră că în interesul luptei pentru pace trainică și securitatea popoarelor, pentru progres social este necesară o colaborare largă între toate forțele progresiste și iubitoare de pace, colaborare care se manifestă tot mai puternic în cele mai diferite forme și pe plan mondial. Această colaborare reprezintă una din cerințele necesare ale dezvoltării sociale contemporane. Aceste legături trebuie să fie de la egal la egal, sincere, democratice și accesibile opiniei publice mondiale. Ele trebuie să slujească la informarea și consultarea reciprocă asupra diferitelor probleme de interes comun, ele trebuie să contribuie la înțelegerea reciprocă pe baza explicării cu răbdare a pozițiilor și vederilor diferitelor părți, subînțelegîndu-se că fiecare participant la această colaborare are libertate de acțiune potrivit condițiilor dezvoltării sale și în conformitate cu scopurile progresiste generale spre care tind părțile.

Reprezentanții U.C.I. și P.C.U.S. sînt convinși că colaborarea dintre mișcările muncitorești din R.P.F. Iugoslavia și Uniunea Sovietică, pe baza principiilor și formelor arătate, va fi în interesul popoarelor lor și în interesul construirii socialismului în țările lor. Ei sînt convinși că în felul acesta contribuie la apropierea generală dintre mișcările socialiste și celelalte mișcări progresiste din lume, iar aceasta va sluji în egală măsură intereselor păcii în întreaga lume, intereselor progresului general al omenirii.

In numele Comitetului Central al U.C.I.
Secretar general
IOSIP BROZ-TITO

In numele Comitetului Central al P.C.U.S.
prim-secretar
N. HRUȘCIOV

Moscova, 20 iunie 1956

Semnarea documentelor sovieto–iugoslave

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 iunie, în Palatul Mare al Kremlinului a avut loc într-o atmosferă cordială și prietenească semnarea Declarației comune a guvernelor Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Republicii Populare Federative Iugoslavia în legătură cu vizita oficială făcută în Uniunea Sovietică de Iosip Broz-Tito, președintele R.P.F. Iugoslavia. Declarația comună a fost semnată în numele Guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste de N. A. Bulganin, iar în numele Guvernului Republicii Populare Federative Iugoslavia de I. Broz-Tito.

A avut loc de asemenea semnarea Declarației cu privire la relațiile dintre Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. Declarația a fost semnată de N. S. Hrușciov, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și de I. Broz-Tito, secretarul general al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov și Iosip Broz-Tito și-au strîns prietenește mîinile. Și-au strîns mîinile și ceilalți conducători ai Uniunii Sovietice și Iugoslaviei.

Deasupra Egiptului flutură drapelul egiptean

Cuvîntarea lui Nasser la marele miting popular de la Cairo

CAIRO 20 (Agerpres).— TASS transmite: Cu prilejul sărbătorii naționale a Egiptului — Ziua independenței și a Republicii — în seara zilei de 19 iunie a avut loc în piața Republicii din Cairo un mare miting popular.

Ibrahim Tahaui, secretarul general al Organizației eliberării, care a deschis mitingul, a dat cuvîntul primului ministru, Gamal Abdel Nasser, care a rostit o amplă cuvîntare.

In cuvîntarea sa, Gamal Abdel Nasser a anunțat că guvernul a hotărît să abroge legea cu privire la starea de război care a existat în Egipt de la începutul celui de-al doilea război mondial.

Poporul Egiptului, a spus Nasser, a repurtat victoria. S-a pus capăt ocupației îndelungate. De acum înainte pe întregul teritoriu al Egiptului flutură un singur drapel — drapelul egiptean. Noi simțim în inimile noastre libertatea pentru care au luptat părinții și bunicii noștri. De acum înainte Egiptul vă aparține vouă — fiii lui, întregului popor și nu unui pumn de exploatatori. Acum stăpînii Egiptului sînteți voi — poporul și nu ocupanții, nici exploatatorii.

Referindu-se la problemele politicii externe, primul ministru a spus că Egiptul își va apăra independența prin toate mijloacele și, dacă va fi nevoie, pînă la ultima picătură de sînge. Noi, a subliniat el, vom face tot posibilul pentru a ne apăra împotriva agresiunii străine și vom întări armata noastră. Sîntem gata să colaborăm cu toți cei care vor să ne ajute în construirea țării noastre și în industrializarea ei.

Politica noastră externă se bazează pe trei principii fundamentale: apărarea integrității teritoriale, menținerea independenței și asigurarea construcției interne. Acum, cînd am scăpat de ocupație și am dobîndit libertatea, declarăm lumii întregi — Americii, Rusiei, Angliei — că politica noastră externă servește intereselor naționale. Vom colabora cu toți însă nu cu prețul independenței naționale și nu pe seama celorlalte state arabe. Vom colabora cu Rusia, America, Anglia, fără a face deosebiri între state și călăuzindu-ne după principiul de a trăi în pace cu acei care doresc să trăiască în pace cu noi.

★

CAIRO 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 iunie, cu prilejul sărbătorii naționale a Egiptului — Ziua Independenței și a Republicii — în piața Republicii din Cairo a avut loc o mare paradă militară. Gamal Abdel Nasser, primul ministru al Egiptului și Abdel Hakim Amer, ministrul de război și comandantul suprem al forțelor armate egiptene au primit parada.

Sosirea la Sofia a delegației Marii Adunări Naționale a R. P. R.

SOFIA 20 (trimisul special al Agerpres transmite): La 20 iunie a sosit la Sofia delegația Marii Adunări Naționale a R.P.R. în frunte cu tovarășul Mihail Roșianu, membru în Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R.

In gara Sofia, pavoazată cu drapelele de stat ale R.P. Bulgaria și R.P.R. unde a avut loc primirea oficială, membrii delegației Marii Adunări Naționale a R.P.R. au fost întîmpinați de Ferdinand Kozovski, președintele Biroului Adunării Populare a R.P. Bulgaria și alte personalități.

Conferința de presă a lui Kocea Popovici

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 iunie, după semnarea Declarației comune a Guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și Republicii Populare Federative Iugoslavia în legătură cu vizita făcută în Uniunea Sovietică de președintele R.P.F.I. Iosip Broz Tito la Casa Centrală a Ziariștilor din Moscova a avut loc o conferință de presă a secretarului de stat pentru afacerile externe al R.P.F.I. Kocea Popovici. La conferința de presă au participat un mare număr de ziariști sovietici și străini.

Kocea Popovici a răspuns la numeroase întrebări puse de ziariști în legătură cu rezultatele tratativelor sovieto-iugoslave. El a declarat că delegația iugoslavă este foarte mulțumită de rezultatele acestei vizite. Principalul rezultat a spus K. Popovici, este apropierea punctelor de vedere și sporirea înțelegerii și încrederii reciproce.

Președintele Tito, vorbind ieri despre Germania, a spus unul din corespondenți, a declarat că ar fi necesar să se asculte glasul poporului german în rezolvarea problemei germane. Oare aceasta înseamnă că președintele Tito este pentru alegeri în întreaga Germanie?

Dacă președintele Tito ar fi pentru această soluție concretă, a răspuns K. Popovici, cred că el ar fi spus-o. Așa cum înțeleg, principalul în cele spuse ieri de președintele Tito este faptul că a subliniat necesitatea unor contacte între Germania de est și cea de vest.

Dacă cele două părți și totodată și celelalte părți interesate vor cădea de acord că ar fi cel mai bine să se țină alegeri pe întreaga Germanie, probabil că noi nu vom avea nimic împotrivă.

Un corespondent a întrebat: Avînd în vedere că cele două guverne și-au exprimat speranța că China va fi primită în Organizația Națiunilor Unite, se poate aștepta oare o inițiativă concretă în această problemă?

K. Popovici a răspuns: Intrucît guvernul iugoslav și-a expus punctul de vedere asupra importanței pe care ar avea-o primirea Chinei în O.N.U., se înțelege că el va desfășura o activitate corespunzătoare și va întreprinde acțiuni în această direcție.

Răspunzînd la întrebarea cum apreciază apropierea punctelor de vedere ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Uniunii comuniștilor din Iugoslavia, K. Popovici a spus: Apreciez această apropiere ca o contribuție la colaborarea între toate mișcările progresiste și muncitorești din lume și ca o contribuție la cauza întăririi păcii în lumea întreagă.

Iosip Broz-Tito a plecat spre Kiev

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 iunie, mareșalul Iosip Broz-Tito, președintele R.P.F. Iugoslavia și ceilalți conducători de stat iugoslavi au părăsit Moscova cu un tren special, îndreptîndu-se spre Kiev de unde vor pleca în Republica Populară Romînă.

Oamenii muncii din Moscova au condus cu o căldură emoționantă pe oaspeții de onoare. Sute de mii de locuitori ai Moscovei, mulți cu flori au ieșit pe străzile capitalei care duc spre gara Kiev. La ora 3 trenul a pornit. Iosip Broz Tito și persoanele care îl însoțesc au salutat prietenește pe cei rămași pe peron.

O manifestare a prieteniei sovieto-iugoslave

MOSCOVA 20 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 iunie Iosip Broz-Tito, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, a înmînat la Kremlin cel mai înalt ordin iugoslav — ordinul „Svoboda“ — ministrului Apărării al U.R.S.S., G. K. Jukov, mareșal al Uniunii Sovietice, pentru merite deosebite în perioada celui de al doilea război mondial.

K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a remis lui Iosip Broz-Tito, președintele Republicii Populare Federative Iugoslavia, ordinul „Suvorov“ cl. I-a pentru a fi înmînat generalului de armată Ivan Goșneak — secretar de stat pentru apărarea națională a Republicii Populare Federative Iugoslavia.

Scurte știri

BRANDENBURG. — La 20 iunie au avut loc la Brandenburg, festivitățile organizate cu prilejul părăsirii R. D. Germane de către militarii sovietici din cea de a 200-a divizie de aviație de luptă desființată.

PEKIN. — Din Pnom-Pen se anunță că guvernul regatului Cambodgiei a hotărît să stabilească relații diplomatice cu Iugoslavia și cu Israel și să procedeze la un schimb de reprezentanți diplomatici cu aceste țări.

Prietenia sovieto-iugoslavă — contribuție la cauza păcii generale, la cauza dezvoltării socialiste

Cuvîntarea lui N. S. Hrușciov

După cum s-a mai anunțat, pe stadionul central „Dinamo" din Moscova a avut loc la 19 iunie un miting de masă consacrat prieteniei între Uniunea Sovietică și Iugoslavia. Tovarășii N. S. Hrușciov și I. B. Tito au rostit cuvîntări.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea lui N. S. Hrușciov:

Tovarăși! Am venit astăzi aici pentru a ne întîlni încă odată cu scumpii noștri prieteni iugoslavi.

Sîntem sincer bucuroși să vă salutăm pe dv. tovarășe Iosip Broz-Tito, președinte al Republicii Populare Federative Iugoslavia, secretar general al Comitetului Central al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, prieten al nostru, pe dv. tovarăși Edvard Kardelj, Kocea Popovici, Mialko Todorovici, Iakov Blajevici, pe dv. toți tovarășii noștri iugoslavi. **(aplauze prelungite).**

Prin dv. salutăm din toată inima popoarele Iugoslaviei frățești — țară a eroilor neînfricați și a oamenilor muncii neobosiți, țara de care ne leagă atît sîngele vărsat în lupta comună împotriva dușmanilor în anii celui de al doilea război mondial, cît și munca plină de abnegație consacrată construirii unei lumi noi, socialiste.

Sentimente de adevărată prietenie leagă popoarele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei

In cursul vizitei în Uniunea Sovietică, pretutindeni unde au fost prietenii noștri iugoslavi, și-au putut da seama de sentimentele de adîncă simpatie, de adevărată prietenie și dragoste frățească pe care oamenii sovietici le nutresc față de popoarele Iugoslaviei. Acest lucru este lesne de înțeles. Uniunea Sovietică este prima țară care a deschis calea omenirii spre socialism. In prezent pe această cale au pășit popoarele multor țări. Republica Populară Federativă Iugoslavia construiește de asemenea cu succes socialismul și urăm din toată inima eroicei clase muncitoare, țărănimii muncitoare, intelectualilor din Iugoslavia tot succesul în această operă măreață și nobilă.

După ce a vorbit despre relațiile de prietenie dintre popoarele sovietice și iugoslave care au rădăcini istorice adînci în trecut, tov. N. S. Hrușciov a spus:

Popoarele țărilor noastre au luptat cu abnegație împotriva dușmanului comun. După cotropirea mai multor țări europene, Germania hitleristă a aruncat împotriva Uniunii Sovietice forțele sale principale cu scopul de a înrobi popoarele U.R.S.S. și de a-și stabili dominația mondială. Prin lupta sa eroică, poporul sovietic și armata lui au adus o contribuție hotărîtoare la cauza comună a zdrobirii cotropitorilor fasciști. Poporul sovietic, luptînd cu bărbăție împotriva hoardelor fasciste a stăvilit și zdrobit forțele principale ale dușmanului, ceea ce a îmbunătățit condițiile organizării luptei împotriva cotropitorilor fasciști în țările ocupate de hitleriști. Acest fapt a fost folosit deosebit de bine de Partidul Comunist Iugoslav care a desfășurat o activitate eroică.

In condiții grele comuniștii iugoslavi au condus lupta curajoasă a poporului lor împotriva cotropitorilor fasciști, pentru libertatea și independența patriei lor. Partidul Comunist Iugoslav a organizat și condus pe muncitori, țărani muncitori și intelectuali, a creat detașamente de partizani iar apoi a organizat o armată regulată și a condus lupta împotriva fasciștilor pe un front larg. Poporul sovietic primea cu un sentiment de sinceră admirație fiecare veste despre lupta eroică a popoarelor Iugoslaviei, despre fermitatea, curajul și glorioasele fapte de arme ale armatei populare de eliberare. In frunte cu partidul său comunist, sub conducerea tovarășului Tito, poporul iugoslav cu arma în mînă a cucerit libertatea, a adus o contribuție importantă la cauza nobilă a zdrobirii dușmanului nostru comun.

Restabilirea și dezvoltarea relațiilor de prietenie sovieto-iugoslave au avut o influență pozitivă asupra întregii vieți internaționale

Tovarăși! Anul trecut C.C. al P.C.U.S. și guvernul sovietic au întreprins acțiuni hotărîte pentru îmbunătățirea relațiilor sovieto-iugoslave tulburate în 1948. In această chestiune noi am luat inițiativa plecînd în Iugoslavia în scopul normalizării relațiilor între țările noastre și în scopul restabilirii prieteniei între popoarele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei. Dorința noastră sinceră de a restabili tradiționala prietenie frățească între popoarele țărilor noastre a fost sprijinită de către conducătorii iugoslavi. Restabilirea și dezvoltarea relațiilor de prietenie corespund întru-totul intereselor clasei muncitoare, intereselor tuturor oamenilor muncii atît din Iugoslavia cît și din Uniunea Sovietică, deoarece ele contribuie la cauza păcii generale, la cauza dezvoltării socialiste. Totodată normalizarea și îmbunătățirea radicală a relațiilor sovieto-iugoslave precum și restabilirea prieteniei între Iugoslavia și țările de democrație populară au însănătoșit considerabil atmosfera în Europa și au exercitat o puternică influență pozitivă asupra întregii vieți internaționale.

In decursul acestui an am înfăptuit activ acordul realizat la Belgrad de îmbunătățire și lărgire continuă a relațiilor de prietenie între țările noastre. De acest lucru s-au preocupat în permanență și prietenii noștri iugoslavi. In prezent sîntem îndreptățiți să declarăm că în anul care a trecut au fost obținute mari succese în dezvoltarea prieteniei și colaborării sovieto-iugoslave, în întărirea relațiilor economice, culturale, tehnico-științifice și de altă natură. In prezent între statele noastre există nu numai relații normale, ci și relații de prietenie. **(aplauze).**

Avem toate temeiurile să spunem că Uniunea Sovietică este un prieten sincer și credincios al Iugoslaviei, că popoarele țării noastre urează călduros succese popoarelor Iugoslaviei care construiesc socialismul. Toate țările de democrație populară care, ca și Uniunea Sovietică, doresc ca Republica Populară Federativă Iugoslavia să se dezvolte și să se întărească ca stat socialist al muncitorilor și țăranilor, sînt de asemenea prieteni ai Iugoslaviei. **(aplauze prelungite).**

Cum înțeleg unele state capitaliste „prietenia" față de Iugoslavia

Spunem acest lucru pentru a sublinia deosebirea principială între atitudinea noastră față de Iugoslavia și atitudinea anumitor state capitaliste care afișează zgomotos „prietenia" lor față de Iugoslavia. „Prietenia" lor față de Iugoslavia s-a născut pe baza conflictului dintre statele noastre, în speranța că acest conflict va face ca Iugoslavia să părăsească calea socialismului, că în această țară vor începe să se dezvolte și să se întărească în mod intens elementele capitaliste și că în cele din urmă Iugoslavia va lua din nou calea dezvoltării capitaliste. Acești „prieteni" noi doreau foarte mult aceasta, deoarece ei înșiși se află pe pozițiile apărării rînduielilor capitaliste.

Prietenia noastră cu Iugoslavia se bazează pe mărețele principii ale socialismului, pe egalitatea deplină în drepturi, pe respectarea suveranității fiecărui stat, pe sprijinul reciproc între țările care construiesc socialismul, care luptă perseverent pentru cauza păcii în lumea întreagă.

Dușmanii păcii și socialismului și-au pus mari speranțe în conflictul care a existat între Uniunea Sovietică și Iugoslavia crezînd că vor reuși să ațîțe dușmănia între popoarele țărilor noastre. Ei spuneau în mod cinic și fățiș că ceea ce s-a întîmplat în relațiile dintre Iugoslavia și Uniunea Sovietică, se poate întîmpla și în relațiile dintre celelalte țări socialiste.

Nefiind în stare să înțeleagă legile implacabile ale istoriei, ei au sperat că vor întoarce pe făgașul capitalismului nu numai Iugoslavia, ci și celelalte țări socialiste, unde oamenii muncii, răsturnînd puterea exploatatorilor, au pășit pentru totdeauna pe calea dezvoltării socialiste.

Oare popoarele din Republica Populară Chineză, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, Romînia, Albania, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană, Republica Democrată Vietnam, Republica Populară Mongolă, oare popoarele din Iugoslavia de aceea au luat puterea în propriile lor mîini, pentru a o ceda din nou capitaliștilor, pentru a le înapoia fabricile și uzinele, pentru a le da înapoi toate bogățiile naționale, pentru a-și pune din nou jugul robiei capitaliste? Nu, nu pentru aceasta cei mai buni fii și cele mai bune fiice ale popoarelor din aceste țări și-au dat viața, și-au vărsat sîngele, și-au construit fabricile și uzinele populare, au înălțat noi orașe. Ei au luptat pentru a fi într-adevăr liberi și independenți pentru ca statele democrat-populare să se dezvolte și să se întărească, pentru ca să devină tot mai frumoasă și să înflorească continuu viața maselor populare, singurii și adevărații stăpîni ai țărilor lor. Iată de ce s-au prăbușit și aceste calcule ale dușmanilor.

In planurile imperialiștilor un loc deosebit îl deținea China populară despre care credeau că după înrăutățirea relațiilor noastre cu Iugoslavia ar fi putut să se îndepărteze de lagărul socialist, să pășească pe calea dezvoltării capitaliste. Cîtă cerneală nu au irosit și nu irosesc scribii burghezi pentru a fundamenta această idee absurdă! Ei niciodată nu vor înțelege că nici un fel de forțe nu sînt în stare să rupă prietenia frățească dintre popoarele țărilor noastre, care văd în această prietenie izvorul forței lor **(aplauze prelungite).** Popoarele din țările socialismului își dau limpede seama că cu cît țările socialiste vor fi mai unite și mai puternice, cu cît prietenia lor va fi mai puternică, cu atît ele vor înainta cu mai mult succes spre scopul lor măreț — socialismul — cu atît cauza păcii în întreaga lume va fi mai consolidată. Dușmanii socialismului nu au reușit să folosească așa cum doreau ruperea vremelnică a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia, care a pricinuit mult rău și amărăciune popoarelor țărilor noastre. Țările socialismului au dat dovadă de unitate și coeziune de monolit. Ele au stat și vor sta ferm pe poziția prieteniei de nezdruncinat cu Uniunea Sovietică, păzind unitatea lor frățească care este izvorul de nesecat al forței lor.

Și iată că acum, cînd s-a stabilit cu toată obiectivitatea că conflictul în relațiile dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia era lipsit de temei și aducea prejudicii cauzei noastre comune, partidele comuniste și muncitorești din țările de democrație populară au pășit fără nici un fel de ezitare pe calea restabilirii relațiilor de prietenie dintre statele lor și Iugoslavia.

Organizatorii și inspiratorii prieteniei și colaborării sînt partidele comuniste și muncitorești

Forța socialismului, forța clasei muncitoare constă în unitate, în coeziunea rîndurilor proletare, în solidaritatea proletară.

De aceea, partidul nostru a făcut și va face și de acum înainte totul pentru dezvoltarea și întărirea prieteniei dintre partidele clasei muncitoare din toate țările. Hotărîrile Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice trasează sarcina stabilirii de contacte cu partidele clasei muncitoare din diferite țări. Infăptuind această sarcină, partidul nostru va lupta cu perseverență pentru stabilirea de contacte cu partidele clasei muncitoare din diferite țări, va lupta pentru o mai bună înțelegere reciprocă. Știm că mai există multe divergente politice principiale între aceste partide și comuniști. Dar mai știm însă și că există nu puține probleme în care pozițiile noastre se apropie, în special probleme de importanță vitală, ca lupta pentru pace, pentru slăbirea încordării internaționale, pentru stabilirea de relații de prietenie între popoare.

Arătînd că în lume au avut loc transformări uriașe, că an de an socialismul își dezvăluie tot mai mult giganticele sale forțe constructive, superioritatea sa hotărîtoare asupra capitalismului, tov. N. S. Hrușciov a spus:

Sîntem mîndri de faptul că țările socialismului se dezvoltă cu succes ca state suverane independente. Ele au și țeluri comune, interese comune pe baza cărora se întăresc și se dezvoltă relațiile frățești dintre popoarele statelor socialiste. Organizatorii și inspiratorii prieteniei și colaborării sînt partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste între care există o unitate deplină de vederi politice. Unitatea partidelor noastre se bazează pe faptul că fiecare partid se situează pe poziții revoluționare, se călăuzește după învățătura marxist-leninistă, aplicînd-o în mod creator și ținînd seama de particularitățile țării respective. Este absolut firesc ca în relațiile dintre partidele noastre să nu poată exista probleme asupra cărora ele să nu poată cădea de acord. Și, chiar dacă apar anumite asperități în relații, atunci cînd există unitate asupra ceea ce este principal, esențial, aceste asperități și neînțelegeri sînt biruite rapid. Și acest lucru este de înțeles deoarece partidele noastre au țeluri comune, interese comune în numele cărora ele biruie toate obstacolele care stau în calea creării unei societăți noi, societatea comunistă.

Tovarăși! Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a considerat și consideră necesar nu numai să dezvolte prin toate mijloacele colaborarea economică, culturală și tehnico-științifică între U.R.S.S. și Iugoslavia, ci și să întrețină legături și o colaborare activă între Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia **(aplauze prelungite).**

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S. s-au creat condiții mai favorabile, s-au deschis perspective noi pentru o colaborare rodnică.

Folosind acest prilej, salutăm pe membrii Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia — partid de luptă al clasei muncitoare iugoslave, conducător încercat al popoarelor Iugoslaviei **(aplauze).**

Sîntem convinși că colaborarea între partidele noastre are o însemnătate deosebită pentru dezvoltarea cu succes a relațiilor de stat sovieto-iugoslave. In urma schimbului de păreri care a avut loc, au fost stabilite acum forme concrete de colaborare între partidele noastre, ceea ce va permite un schimb mai profund și mai multilateral de experiență socialistă, efectuarea unei munci comune în interesul dezvoltării mișcării muncitorești internaționale, în interesul socialismului.

Popoarele sovietic și iugoslav au tot temeiul să fie mulțumite de rezultatele tratativelor

Dragi tovarăși! Ne-am adunat la acest miting, după încheierea tratativelor sovieto-iugoslave rodnice, la sfîrșitul vizitei în Uniunea Sovietică a tovarășului Tito, președintele Iugoslaviei și a prietenilor săi. Se poate spune că tratativele noastre au fost prietenești și pe deplin sincere. Incă anul trecut cînd am fost în Iugoslavia, am avut un schimb prietenesc și sincer de păreri. Acum, în timpul vizitei în Uniunea Sovietică a tovarășului Tito și a prietenilor săi tratativele s-au desfășurat într-un spirit și mai sincer și mai prietenesc. S-a ajuns la un acord și urmează să se semneze declarația comună a guvernelor Republicii Populare Federative Iugoslavia și Uniunii Sovietice.

Popoarele sovietic și iugoslav au tot temeiul să fie mulțumite de rezultatele acestor tratative. Restabilirea străvechilor relații de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia a devenit un fapt istoric împlinit. Vom munci neobosit pentru a dezvolta în toate direcțiile colaborarea dintre țările noastre, vom face schimb de experiență în construcția socialistă, vom studia cu atenție noul care se naște în munca și în lupta tuturor popoarelor frățești care construiesc socialismul **(aplauze furtunoase).**

Unele personalități din statele occidentale sînt neliniștite de restabilirea relațiilor de prietenie dintre țările noastre, dintre popoarele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei. La aceasta le putem răspunde:

— Dacă dv. domnilor sînteți îngrijorați ca nu cumva prietenia noastră să aducă prejudicii altor state, vă putem încredința, că noi nu dorim aceasta. Dacă credeți că apropierea dintre noi va trebui să ducă la înrăutățirea relațiilor dintre Iugoslavia și acele țări cu care aceasta are relații bune, vă înșelați profund. Dorim ca bunele relații dintre Iugoslavia și celelalte țări să continue să se dezvolte. La rîndul său, Uniunea Sovietică dorește să dezvolte și să întărească relații de prietenie nu numai cu Iugoslavia ci și cu toate celelalte țări. Intr-un cuvînt pornim de la principiul ca bunele relații dintre noi să nu prejudicieze celorlalte state, ca aceste bune relații să contribuie la slăbirea încordării internaționale, la lichidarea rămășițelor „războiului rece", să contribuie la rezolvarea problemei reducerii armamentelor sau la interzicerea totală atît a armamentelor clasice cît și a armelor atomică, cu hidrogen și a celorlalte genuri de arme.

De aceea, restabilirea relațiilor de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia nu poate decît să bucure pe oamenii cinstiți din toate țările, deoarece aceasta este nu numai în folosul popoarelor noastre, ci și în folosul tuturor forțelor care luptă pentru întărirea păcii și securității popoarelor **(aplauze prelungite).**

Trăiască prietenia și colaborarea frățească dintre popoarele Iugoslaviei și Uniunii Sovietice! **(aplauze prelungite, răsună urale)**

Trăiască eroicul și harnicul popor iugoslav, care construiește socialismul sub conducerea avangardei sale încercate în luptă — Uniunea Comuniștilor din Iugoslavia! **(aplauze furtunoase, răsună urale).**

Trăiască pacea și prietenia între popoarele din lumea întreagă! **(aplauze furtunoase, prelungite, răsună urale, toată lumea se ridică în picioare).**

Text prescurtat. Subtitlurile aparțin redacției.

Cuvîntarea lui Iosip Broz-Tito

Dragi tovarăși!

Astăzi luăm cuvîntul în fața dv. și nu numai în fața dv. și în fața popoarelor noastre, ci și în fața întregii lumi, pentru a prezenta rezultatele pe care le-am obținut pînă în prezent în decurs de un an, pe calea îmbunătățirii relațiilor noastre și a întăririi prieteniei și colaborării între țările noastre.

Sînt de acord — a spus tov. I. B. Tito — cu istoricul relațiilor noastre din trecut, respectiv pînă la întreruperea nefericită a legăturilor noastre prietenești în 1948, așa cum a fost expus de tovarășul Hrușciov și îngăduiți-mi să spun și eu cîteva cuvinte în legătură cu aceasta. Da, s-a spus just că popoarele Uniunii Sovietice și popoarele Iugoslaviei au fost legate în trecut prin multe zile grele comune. Indeosebi nu trebuie să uităm niciodată clipele cele mai grele din istoria noastră din perioada celui de al doilea război mondial, cînd cele două țări ale noastre au fost atacate cu cruzime de către dușmanul nostru comun — cotropitorii fasciști.

Popoarele Iugoslaviei merg cu succes pe drumul construirii socialismului

Suferințele comune, sîngele vărsat în comun în această luptă măreață, precum și multe alte legături reciproce din trecut, constituie, potrivit convingerii mele profunde, acea bază trainică ce nu poate fi nimicită de o ciocnire vremelnică cum a fost ciocnirea din 1948, care a provocat o profundă durere popoarelor noastre și pe care ele au regretat-o. Această ciocnire a fost rezultatul vederilor greșite ale unui singur om asupra relațiilor între țări care construiesc socialismul, precum și rezultatul calomniei răuvoitoare și a denaturărilor în legătură cu ceea ce se petrecea în Iugoslavia. V-ați putut convinge că în decursul celor cîțiva ani care ne-au despărțit, popoarele Iugoslaviei, sub conducerea Uniunii Comuniștilor, sub conducerea aceluiași partid care în 1941 a organizat și a condus popoarele la lupta împotriva cotropitorilor fasciști, nu au trădat, ci au rămas credincioase idealurilor pentru care au luptat, apărînd și întărind independența și mergînd cu dîrzenie pe calea construirii socialismului, pe calea unui viitor mai bun. Astăzi, sîntem fericiți că împreună cu conducătorii dv. putem să luăm cuvîntul în fața voastră și să spunem: In decurs de un an am împlinit ceea ce a fost atît dorința dv. cît și a noastră — am înmormîntat și am dat uitării ceea ce a fost nefiresc și chinuitor în relațiile noastre și am făcut totul pentru ca pe viitor să nu se mai repete niciodată nimic asemănător **(aplauze prelungite).**

Un an rodnic al prieteniei sovieto-iugoslave

A trecut un an de cînd delegația dv. guvernamentală a fost la Belgrad. Acesta a fost un gest politic foarte clarvăzător și curajos al conducătorilor dv. deoarece ei au întîlnit în Iugoslavia aceleași năzuințe, la conducători și la popor. Este cu totul de înțeles că la Belgrad s-a ajuns în cursul acestor convorbiri la un punct de vedere comun în multe probleme de cea mai mare importanță, cuprinse în declarația de la Belgrad.

Un an reprezintă un termen foarte scurt, dar chiar și în acest timp scurt s-a făcut un uriaș pas înainte în relațiile noastre. Astfel, relațiile dintre statele noastre au fost nu numai normalizate și îmbunătățite, adică s-a stabilit nu numai o rodnică colaborare economică, culturală și politică, ci s-a pus și o temelie trainică pentru dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie între popoarele celor două țări ale noastre.

Am venit în marea și minunata dv. țară la invitația conducătorilor dv. Aceasta nu este însă o vizită de curtuoazie. Aceasta este o vizită pe care am făcut-o după o activitate deosebit de rodnică și încununată de succes, care ne-a oferit posibilitatea să ne aflăm astăzi printre dv. și să continuăm această activitate pentru întărirea relațiilor noastre de prietenie și de colaborare multilaterală.

Este necesar să se ajungă cît mai repede la un acord în problema dezarmării

După ce a arătat că în cursul acestor convorbiri a fost ușor să se găsească un limbaj comun, I. B. Tito a spus:

Acum nu mai există un pericol direct de război. Deși el nu a fost complect înlăturat, el a fost îndepărtat datorită străduințelor perseverente ale șefilor de stat ai marilor țări, ceea ce s-a oglindit atît la conferința de la Geneva cît și după această conferință, în diferitele contacte care au avut loc. Chestiunea este acum numai ca șefii de stat ai diferitelor țări să aibe în vedere necesitatea continuării activității pentru înlăturarea deplină a oricărei primejdii de război, ceea ce înseamnă că trebuie abandonat orice gînd de război ca mijloc de soluționare a litigiilor internaționale. Aceasta mai înseamnă că este necesar să se caute diverse căi pașnice, oricît de lente ar fi ele uneori, pentru reglementarea problemelor internaționale nesoluționate încă. Dar pentru ca popoarele diferitelor țări să se poată bucura de pe acum de roadele unei astfel de politici internaționale de pace este necesar să se ajungă cît mai repede cu putință la un acord cu privire la dezarmare, deoarece oamenii se tem nu numai de război, ci și de uriașa povară ce le este impusă de cursa înarmărilor. Salut poziția realistă, demnă de adevărați conducători, pe care a adoptat-o guvernul sovietic, micșorînd forțele sale armate cu 1.200.000 de oameni. Aceasta este o dovadă concretă incontestabilă care oglindește năzuințele de pace ale guvernului și poporului sovietic.

Vreau să cred că acest exemplu va fi urmat în curînd și de alte state mari și mici. Dar noi nu trebuie să manifestăm nerăbdare. Trebuie să dăm posibilitate celor care șovăie să se convingă că dezarmarea este o condiție necesară pentru restabilirea încrederii internaționale, o condiție pentru a găsi mai ușor rezolvarea pe cale pașnică a diferitelor probleme.

Vreau să subliniez cu acest prilej că nu este rațional ca dezarmarea să fie condiționată de rezolvarea prealabilă a diferitelor probleme nerezolvate încă ca de pildă problema germană, sau problema securității europene etc., deși acestea sînt desigur probleme mari și importante care trebuie rezolvate, dacă nu astăzi, mîine.

Ar fi greșit să nu se recunoască organismul de stat propriu al Germaniei răsăritene

Vreau să mai spun cîteva cuvinte în legătură cu problema germană. Această problemă s-a discutat pînă acum fără participarea a înșuși poporului german și eu cred că tocmai aceasta este cauza insuccesului, pentru că poporul german are în primul rînd dreptul să-și spună cuvîntul în această problemă. In prezent, în Germania s-a creat o astfel de situație încît procesul unificării ei trebuie privit într-adevăr cu deplin realism. Acum există două state — Germania occidentală și Germania răsăriteană — și ar fi greșit să se nesocotească acest fapt. Ar fi greșit să nu se vadă că în afară de Germania occidentală există și Germania răsăriteană, unde procesul dezvoltării interne, atît în domeniul social, politic, cultural, cît și în alte domenii, s-a desfășurat altfel decît în Germania occidentală. Așa dar, ar fi greșit să nu se recunoască organismul de stat propriu al Germaniei răsăritene.

Vreau să subliniez aici că în această problemă vorbesc în numele meu, adică expun punctul de vedere al guvernului nostru, iar, în măsura în care am putut trage concluzii din convorbirile cu conducătorii sovietici, punctul lor de vedere în problema Germaniei se aseamănă cu punctul nostru de vedere.

A doua problemă importantă este securitatea europeană.

Cele două războaie mondiale, atît primul cît și al doilea, au izbucnit pe teritoriul Europei și s-au transformat în războaie generale, mondiale. Ele au izbucnit, în special cel de al doilea război mondial, și ca urmare a atitudinii greșite și nepăsătoare a oamenilor de răspundere de atunci ai unor state față de securitatea europeană.

După acest război mondial au fost trase unele învățăminte din această mare tragedie. A fost înființată Organizația Națiunilor Unite ca organ internațional menit să rezolve toate problemele internaționale și să preîntîmpine eventualitatea unui nou război mondial. Dar, din păcate, în ciuda uriașului rol pe care l-au avut pînă acum Națiunile Unite, această organizație nu are încă un caracter universal și cred că tocmai în aceasta rezidă faptul că Națiunile Unite nu-și pot îndeplini cu atîta succes obligațiile așa cum ar fi fost posibil dacă în această organizație ar fi incluse toate statele. Consider anormal faptul că un stat atît de uriaș ca Republica Populară Chineză să nu facă parte încă din Națiunile Unite, iar în afară de China și o serie de alte state. Cred că și această problemă, a includerii în rîndurile Națiunilor Unite a Chinei și a altor state va fi în curînd rezolvată. **(aplauze).** Desigur, nimeni nu poate să afirme că atunci totul va merge ca pe roate, dar va fi totuși mai ușor deoarece răspunderea față de omenire pentru securitatea întregii lumi, va fi repartizată în mod egal între reprezentanții tuturor statelor.

In afara acestor probleme de mare amploare pe care le-am amintit, mai există o serie de probleme de mai mică amploare de care trebuie să ne preocupăm; chestiunea este ca în cazuri cum este în prezent acela al relațiilor din Orientul Mijlociu, precum și în alte cîteva cazuri să se facă totul pentru ca să nu se producă o ciocnire de natură să aibă consecințe fatale nu numai într-o parte a lumii, ci și în întreaga lume.

Ingăduiți-mi, tovarăși, să mă ocup de încă o problemă — problema coexistenței statelor și popoarelor cu sisteme sociale diferite. Dacă — or, aceasta trebuie s-o facem în mod necondiționat — excludem războiul ca mijloc de rezolvare a diferitelor probleme internaționale litigioase precum și ca mijloc de reprimare folosit de un stat cu un anumit sistem împotriva unui stat cu un alt sistem, singura soluție rămîne coexistența pașnică și activă a popoarelor și statelor.

Cînd vorbesc despre coexistența activă înțeleg prin aceasta un proces neîntrerupt de contacte, colaborare și de căutare a diferite căi pașnice pentru rezolvarea problemelor litigioase și a altor probleme internaționale de tot felul. Căci dacă coexistența noastră ar fi pasivă — încît să trăim alături unul de altul dar fiecare separat, și numai de nevoie să ne tolerăm unul pe altul și să nu facem nimic pentru apropierea popoarelor, — printr-o asemenea coexistență pasivă nu am realiza nimic. Desigur, coexistența pașnică activă trebuie să se întemeieze pe respectarea strictă a principiilor suveranității, independenței și neamestecului în treburile interne ale celorlalți.

Tovarăși!

Vreau acum să mă refer și la presupunerile și comentariile unor ziare occidentale care interpretează răuvoitor și denaturat vizita noastră în Uniunea Sovietică. Pot să spun că vizita noastră este continuarea logică a politicii noastre externe, tinzînd spre colaborarea cu toate țările care doresc aceasta, pe bază de egalitate în drepturi. Vizita noastră este și expresia străduinței noastre de a contribui și mai mult la colaborarea internațională și la întărirea păcii în întreaga lume.

Tovarășul Hrușciov a arătat în cuvîntarea sa care sînt elementele care ne apropie și fac necesar ca noi să colaborăm și să mergem împreună în construirea socialismului și eu sînt, desigur, întru totul de acord cu aceasta. Pe de altă parte, aceasta nu înseamnă în nici un caz că Iugoslavia va dori acum să-și tulbure relațiile cu alte state, deoarece aceasta ar contrazice principiile politicii noastre externe. Altfel stau lucrurile, chiar dacă unora nu le place prietenia noastră cu Uniunea Sovietică; în această privință nu-i putem ajuta cu nimic pe acești oameni **(aplauze prelungite, rîsete).**

Am fost profund mișcat de primirea călduroasă a poporului sovietic

In încheiere, vreau să spun cîteva cuvinte și despre măsura în care noi toți care am venit în vizită în țara dv., am fost profund mișcați de primirea călduroasă pe care poporul sovietic ne-a făcut-o pretutindeni unde am fost (aplauze). Aceasta a fost pentru noi o surpriză mare și plăcută. Intr-adevăr, trebuia să venim aici pentru a ne da seama și a simți sentimentele pline de căldură și simpatie pe care oamenii sovietici le nutresc față de țara noastră. Ne aflăm aici de puțină vreme, dar în aceste zile petrecute în mijlocul vostru am putut vedea pasul uriaș înainte pe care l-ați făcut atît în industrializarea și construcția țării în general, cît și în dezvoltarea agriculturii.

Sîntem fericiți că am avut posibilitatea să luăm cunoștință la fața locului de capacitatea creatoare a oamenilor sovietici și să vedem prima centrală atomoelectrică din lume. La rîndul nostru am fost mîndri de faptul că această uriașă realizare a fost făcută într-o țară socialistă — Uniunea Sovietică.

In ceea ce privește țara noastră, știți că ea merge pe calea construirii socialismului pe baza principiilor marilor noștri învățători — Marx, Engels și Lenin și că ea va continua să pășească cu fermitate pe această cale **(aplauze prelungite)**. In rapoartele la Congresul al XX-lea al partidului dv. ați citit că există diferite căi spre socialism, ați citit că fiecare țară are particularitățile ei specifice, care determină și calea corespunzătoare care duce spre același țel — spre socialism. Astfel, și calea noastră diferă întrucîtva de calea pe care o urmați dv., dar țelul nostru este același, iar deosebirile dintre aceste căi nu trebuie și nu pot să împiedice ca țările care construiesc socialismul să colaboreze în modul cel mai strîns în această direcție.

Tovarăși, plecăm din Uniunea Sovietică spre țara noastră și vă pot spune că ne va fi greu să găsim cuvintele potrivite pentru a vorbi oamenilor noștri despre tot ce am văzut aici, despre cum ne-ați întîmpinat și ce dragoste nutriți față de popoarele noastre.

Trăiască prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice și Iugoslaviei! **(aplauze).**

Trăiască popoarele sovietice!

Trăiască marea Uniune Sovietică! **(aplauze).**

Trăiască guvernul sovietic și Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice! **(aplauze prelungite).**

Text prescurtat. Subtitlurile aparțin redacției.

Sport

O victorie care putea fi mai categorică

Atrași de renumele echipei de fotbal Royal Sporting Club Anderlecht — campioană a Belgiei — ieri după amiază aproape 40.000 spectatori au umplut tribunele stadionului Republicii. Și, sîntem convinși că mulți dintre aceștia, numai cu trei zile în urmă „își juraseră" că vor abandona plăcerea de a viziona un joc de fotbal, dat fiind comportarea nesatisfăcătoare a reprezentativei noastre în jocul cu Suedia.

Iată însă că ieri și noi ziariștii, ca și spectatorii am părăsit tribunele cu zîmbetul pe buze. Selecționata divizionară a reușit să întreacă de o manieră mai categorică chiar decît o arată scorul (3-1) valoroasa echipă Anderlecht, din care nu au lipsit binecunoscuții Mermans și Orlans titulari în naționala Belgiei.

Aproape tot timpul partidei, jocul a fost foarte rapid, dinamic, cu multe și palpitante faze de poartă. Echipa noastră a meritat cu prisosință victoria care putea fi mai categorică dacă Olaru, Ciosescu și Dinulescu nu ratau goluri aproape sigure în imediata apropiere a porții. Mărturisim că jocul prestat de fotbaliștii noștri, joc deschis, în care aripile — și în special David — au fost foarte des și cu folos întrebuințate, a fost mult mai frumos ca faze, decît cel desfășurat duminică de reprezentativa A, în fața Suediei. Bine înțeles că și între adversarul de ieri și cel de duminică a fost o diferență apreciabilă.

Ieri am remarcat însă la tinerii noștri fotbaliști tendința spre un joc mai curat, mai clar ca orientare, mai agresiv. Week — portarul echipei Anderlecht a fost nevoit să intervină cu energie de foarte multe ori. Inaintașii noștri au tras la poartă de 26 ori, au dominat terenul și au silit masiva și impetuoasa apărare a belgienilor să acorde 6 lovituri de colț.

Cît privește jocul oaspeților, părerea noastră este că nu au avut o comportare pe măsura posibilităților lor. Ceea ce am remarcat la ei a fost siguranța cu care dirijau balonul (în special în repriza a doua) și combativitatea cu care luptau pentru fiecare minge. Nu în aceeași notă se poate vorbi însă despre eficacitatea atacanților.

R. CALARAȘANU

Căpitanul a fost eliminat

Campionatul republican de juniori la fotbal continuă să dea prilej de constatări diferite, în ce privește grija față de aceste tinere echipe, cît și preocuparea față de educarea juniorilor. Există colective care sînt preocupate de comportarea disciplinată a tinerilor lor fotbaliști și rapoartele arbitrilor respectivi subliniază aceste fapte pozitive.

Dar alți arbitri au de semnalat și lucruri neplăcute și o fac cu convingerea că vor ajuta pe cei vinovați și au speranța că în curînd, vor avea de remarcat numai atitudini frumoase.

Iată ce scrie arbitrul Spirea Albulescu din Orașul Stalin, după jocul Dinamo Orașul Stalin-Constructorul Turda: „In min. 70 am eliminat pe jucătorul Nicolae Cardaș, căpitanul echipei Dinamo, pentru injurii aduse în urma acordării unui 11 m. contra echipei sale".

Din păcate, asemenea gesturi nesportive se întîmplă destul de des în campionatul juniorilor, ceea ce ar trebui să atragă atenția în mod serios organelor de conducere ale colectivelor.

—◇○◇—

Vizitele delegației agricole sovietice

Membrii delegației agricole sovietice, condusă de F. S. Koval, ministrul Agriculturii al R.S.S. Moldovenești, însoțiți de tov. Petre Moldovan, locțiitor al ministrului Agriculturii și de reprezentanți ai Consiliului General A.R.L.U.S., au vizitat miercuri dimineața stațiunea experimentală viticolă Murfatlar și stațiunea experimentală zootehnică Palas.

După-amiază, oaspeții sovietici au făcut o plimbare cu vaporul pe mare.

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Patria, București, Gh. Doja: „Sciuscia"; **Magheru, Arta, Aurel Vlaicu:** Mîine va fi prea tîrziu; **Republica, Vasile Roaită, Donca Simo, 1 Mai, N. Bălcescu:** „Călușeii"; **Filimon Sîrbu, Elena Pavel, Coșbuc:** „Maxim minciună"; **I. C. Frimu, Volga:** „Popescu 10 în control"; **Lumina, 8 Martie, T. Vladimirescu, Munca, Moșilor:** „Curg apele tulburi"; **Alex. Popov, Al. Sahia, Ilie Pintilie:** „Un pahar cu bere"; **V. Alecsandri:** „Ali Baba și cei 40 de hoți"; **Central:** „O noapte pe Mont Blanc"; **Victoria:** „A 12 a noapte"; **Tineretului:** „Nufărul roșu"; **Maxim Gorki:** „Film documentar — Maxim Gorki"; **Timpuri noi:** „Expoziția unională de pictură. Pe malurile rîului Isikkul. Circul. Impăratul maimuțelor"; **Grivița:** „Fantomele părăsesc piscurile"; **Cultural:** „Melodii nemuritoare"; **Const. David:** „Furtuna echinocțiului. Concursul internațional de motocros"; **Flacăra:** „Umbre în port"; **Carpați:** „Trei starturi"; **Miorița:** „Infidelele; **23 August:** „Pe răspunderea mea"; **Popular:** „Semne particulare"; **M. Eminescu:** „Ganga"; **Olga Bancic:** „Cavalerul fără lege".

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60 10. Secția scrisori, Tel. 7.66 91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
STAS — 3152 — 52